

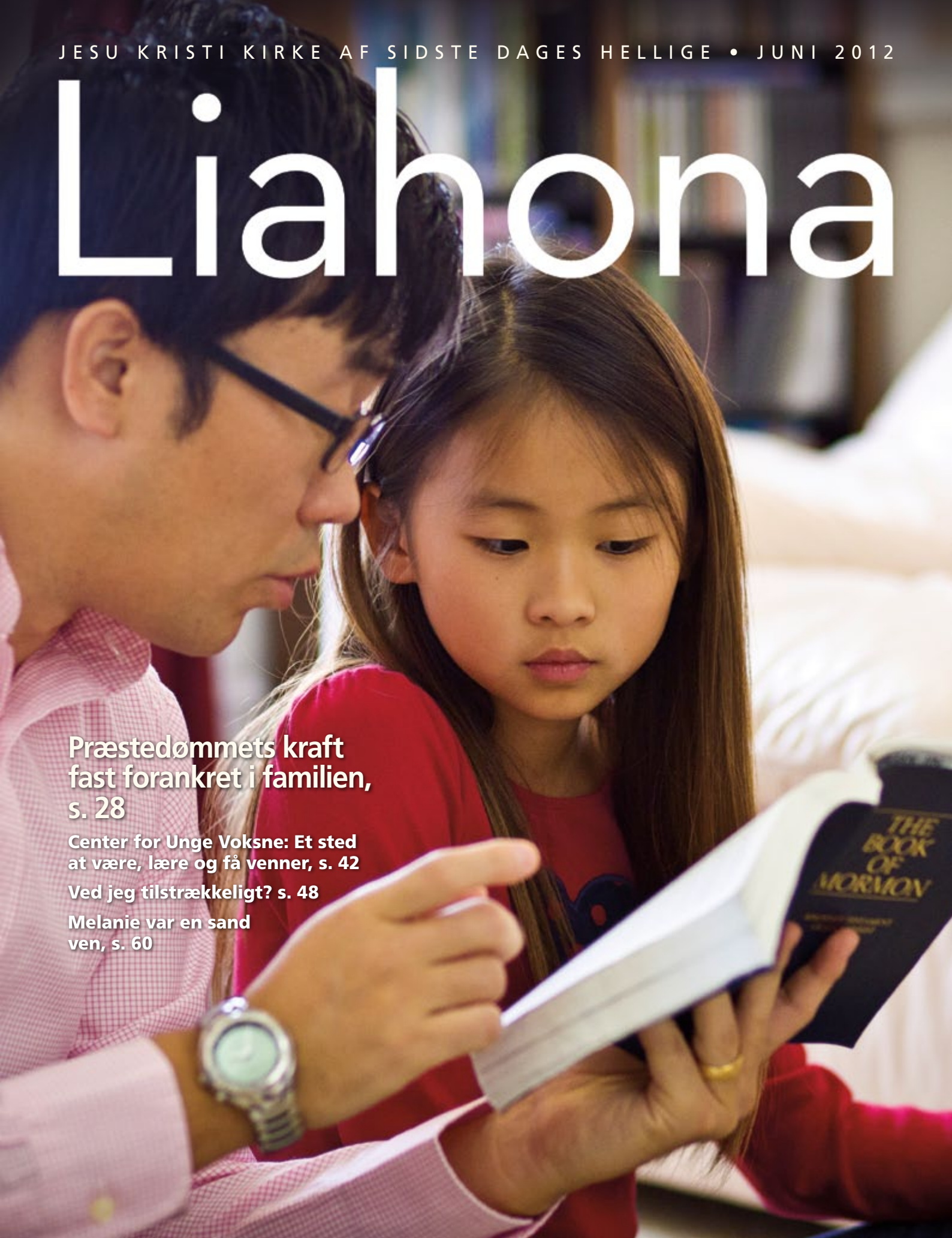
Liahona

**Præstedømmets kraft
fast forankret i familien,
s. 28**

**Center for Unge Voksne: Et sted
at være, lære og få venner, s. 42**

Ved jeg tilstrækkeligt? s. 48

**Melanie var en sand
ven, s. 60**

© 2011 JAMES C. CHRISTENSEN, ALLE RETTIGHEDER FORBEHOLDT. MED TILADELSE FRA THE GREENWICH WORKSHOP INC.

Dyd, James Christensen

»Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed, og ... Helligånden skal være din stadige ledsager« (L&P 121:45-46).

Præsident Thomas S. Monson har om dyd sagt: »Der kræves stort mod, når I forbliver kyske og dydige trods tidens accepterede tankegang« (»Må I have mod«, Liahona, maj 2009, s. 125).

Liahona, juni 2012

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Kaldet af Gud og opretholdt af folket**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Besøgsundervisning – en hellig opgave**

PÅ OMSLAGET
 Forsiden: Fotoillustration: Craig Dimond
 Bagsiden: *Gengivelsen af Det Melkisedekske Præstedømme*, af Walter Rane © IRI.

ARTIKLER

- 13 Glæden ved overholdelse af sabbatsdagen**
Ældste Marcos A. Aidukaitis
For di vi altid gik i kirke om søndagen, når vi var på ferie, skete der noget vidunderligt.
- 20 At følge tilskyndelser**
Genkender I Åndens indflydelse i jeres liv?
- 28 Præstedømmets ære og orden**
Præsident Boyd K. Packer
En apostels undervisning og vidnesbyrd om det hellige præstedømme

FASTE ARTIKLER

- 8 Små og enkle ting**
- 10 Det tror vi: Faste styrker os åndeligt og timeligt**

- 12 Tjeneste i Kirken: Potentialet i de unges tjeneste**
Norman C. Hill
- 16 Evangeliske klassikere: Handlefrihed og inspiration**
Ældste Bruce R. McConkie
- 24 Vore hjem og familier: At rådføre sig med hinanden i ægteskabet**
Randy Keyes
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: Tordenrøst, stille røst**
Kristin Boyce

42

42 At samles i fællesskab om troen

Stephanie J. Burns

Center for unge voksne er blevet et sted, hvor man samles – omgås, oplever fællesskab, lærer og fortæller om evangeliet.

Se, om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer. Vink: Det kræver hårdt arbejde at finde den.

34 Dine aronske præstedømmeplichter

Paul VanDenBerghe

Hvad er en diakons, lærers og præsts ansvar?

46 Spørgsmål og svar

»Jeg bliver helt overvældet, når jeg tænker på alt det, jeg skal gøre for at efterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynde?«

48 I ved tilstrækkeligt

Ældste Neil L. Andersen

Selvom du føler, din åndelige viden er begrænset, ved du måske alligevel mere, end du tror.

50 Tid til en mission

Elyse Alexandria Holmes

Som 18-årig fik William Hopoate tilbudt en kontrakt om at spille professionel rugby. Han skulle træffe en beslutning.

53 Fra missionsmarken: Den åndelige helbredelses mirakel

Elizabeth Stitt

54 Plakat: Knælende i ydmyghed

55 Linje på linje: L&P 135:3

56 Hvor vil mine valg føre mig hen?

Adam C. Olson

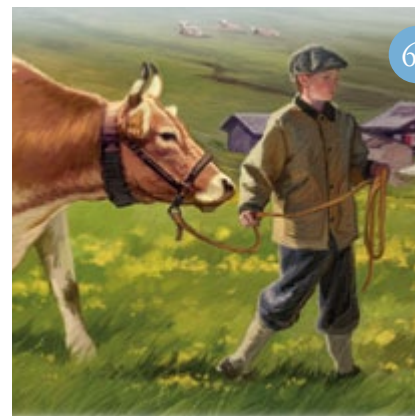
Fortidens valg havde ført hende væk. Men nye valg bragte Karina tilbage.

58 Et bedre eksempel

Shaneen Cloward

En smertefuld oplevelse lærte mig at lytte mere villigt til mine kirkeledere.

56

63

60 En ægte ven

Sarah Chow

Ægte venner hjælper hinanden med at holde befalingerne.

62 Vores side

63 Velsignelserne ved hårdt arbejde

Ældste Per G. Malm

Ærligt, fysisk arbejde er én måde at gøre, hvad der er ret på.

64 Få Primary hjem: Jeg vælger det rette ved at efterleve evangeliets principper

66 En legeplads til Carly

Chad E. Phares

Carly er god til at hjælpe andre, og nogle af hendes venner besluttede sig for også at hjælpe hende.

68 Lilleputternes lektie

Lindsay Stevens

Lindsay lærer at heppe på sin lillebror.

70 Til mindre børn

81 Figurer fra Mormons Bog

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun., Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Ode Kirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley,

Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune,

Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie

Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby,

Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,

Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshalllesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

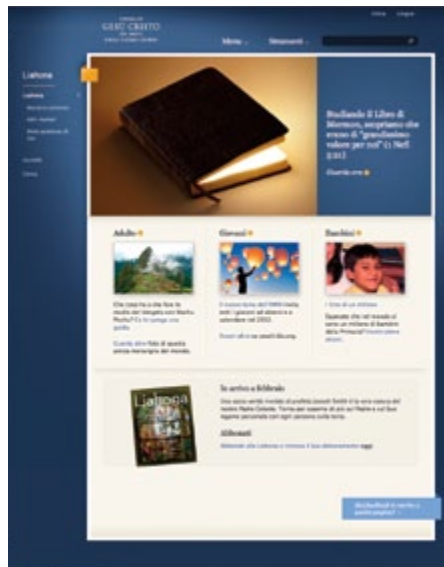
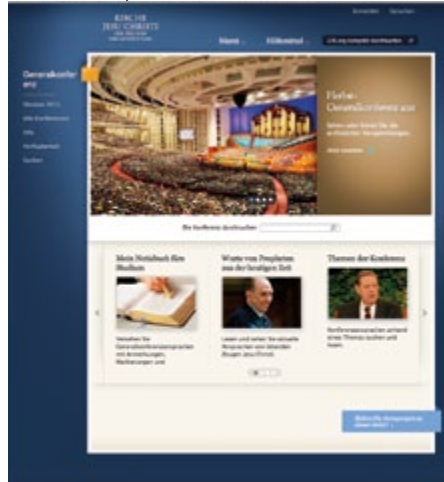
For readers in the United States and Canada:

June 2012 Vol. 161 No. 6. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR DE UNGE

Hvis I syntes om ældste Neil L. Andersens artikel på s. 48, kan I høre hele talen på conference.lds.org. Se oktoberkonferencen 2008.

FOR BØRN

Læs om Carly (s. 66) og se hende på den nye legeplads på liahona.lds.org

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Arbejde, 63

Besøgsundervisning, 7

Bøn, 54

Enighed, 42

Familien, 68

Faste, 10

Handlefrihed, 16, 56

Helligånden, 16, 20, 80

Inspiration, 16, 20, 38, 39, 41

Kirkeledere, 4, 28, 58

Kærlighed, 66, 68

Lydlighed, 13, 56, 58, 60

Missionering, 40, 50, 53

Mormons Bog, 81

Omvendelse, 56

Opretholdelse, 4

Prioriteter, 46, 50, 56

Præstedømme, 28, 34, 70

Råd, 24

Sabbatsdagen, 13

Smith, Joseph, 54, 55

Tiende, 64, 73

Tjeneste, 12, 66

Tro, 48, 70

Unge, 12

Velsignelser, 70, 72

Venskab, 60, 66

Vidnesbyrd, 48

Visdomsordet, 60

Ægteskab, 24

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

Kaldet af Gud

OG OPRETHOLDT AF FOLKET

Som medlemmer af Kirken inviteres vi ofte til at opretholde folk i deres kald til at tjene. For mange år siden viste en 18-årig studerende mig, hvad det vil sige at opretholde Herrens tjenere. Jeg føler mig stadig beriget af hans ydmyge eksempel.

Han var lige begyndt på sit første år på universitet. Mindre end et år, før han flyttede hjemmefra for at påbegynde sine studier ved et større universitet, blev han døbt. Der tjente jeg som hans biskop.

Ved skoleårets begyndelse havde jeg et kort interview med ham på biskoppens kontor. Ved vores første samtale mindes jeg blot, at han omtalte sine udfordringer ved at være et nyt sted, men jeg vil aldrig glemme vores anden samtale.

Han bad om at få lov at tale med mig inde på kontoret. Jeg blev overrasket, da han spurgte: »Kan vi bede sammen og må jeg lede bønnen?« Jeg skulle til at sige, at jeg allerede havde bedt og forventede, han havde det samme. I stedet gik jeg med til det.

Han indledte sin bøn med et vidnesbyrd om, at han vidste, biskoppen var kaldet af Gud. Han bad Gud om at fortælle mig, hvad han skulle gøre i en sag, der kunne få store åndelige konsekvenser. Den unge mand fortalte Gud, at han var sikker på, at biskoppen allerede kendte hans behov og ville give ham de fornødne råd.

Mens han talte, så jeg de specifikke farer, han ville møde, for mig. Rådet var enkelt, men blev givet med stor klarhed: Bed altid, hold befalingerne og frygt ikke.

Denne unge mand, der kun havde været i Kirken i et år, viste gennem sit eksempel, hvad Gud kan gøre gennem en leder, når denne opretholdes ved tro og bønner af dem, han er kaldet til at lede. Denne unge mand viste mig styrken i fælles samtykke i Kirken (se L&P 26:2). Selvom Herren kalder sine tjenere ved åbenbaring, kan de kun virke i deres kald, når de opretholdes af dem, de er kaldet til at tjene.

Når vi opretholder, afgiver vi højtidelige løfter. Vi lover at bede for Herrens tjenere om, at han vil lede og styrke dem (L&P 93:51). Vi lover, at vi vil søge efter og forvente at føle Herrens inspiration i deres råd, og når de handler i deres kald (se L&P 1:38).

Det løfte skal gang på gang fornyes i vores hjerte. Din søndagsskolelærer vil forsøge at undervise med Ånden, men som enhver af os kan læreren begå fejl foran klassen. I kan dog beslutte jer for at lytte og søge efter de øjeblikke, hvor I kan føle inspirationen komme. Med tiden vil I bemærke færre fejl og flere indikatorer på, at Herren opretholder den lærer.

Når vi løfter vores hånd som tegn på opretholdelse af en person, dedikerer vi os til at arbejde for det formål, hvortil Herren har kaldet denne person. Da vore børn var små, blev min hustru kaldet til at undervise de små børn i menigheden. Jeg løftede ikke blot min hånd for at opretholde hende, men jeg bad for hende og bad om at få lov til at hjælpe hende. Det, jeg lærte om påskønnelse af kvinders arbejde og om Herrens kærlighed til børn, er noget,

der til stadighed velsigner min familie og mit liv.

For nylig talte jeg med den unge mand, der år tilbage opretholdt sin biskop. Jeg lærte, at Herren og folket havde opretholdt ham i sin kaldelse som missionær, stavspræsident og far. Ved slutningen af vores samtale sagde han: »Jeg beder stadig for dig hver dag.«

Vi kan beslutte os for dagligt at bede for dem, som Herren har kaldet til at tjene os. Vi kan takke en person, som har velsignet os gennem deres tjeneste. Vi kan beslutte os for at melde os, når nogen vi har opretholdt, beder om frivillige.¹

De, der støtter Herrens tjenere i hans rige, vil blive opretholdt af hans mageløse kraft. Vi har alle brug for den velsignelse. ■

BEMÆRK

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999*, s. 211-212.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

O vervej da at læse følgende citat, når du har genfortalt budskabet: »Herren vil gøre dig til et redskab i sine hænder, hvis du er ydmyg, trofast og flittig ... Du vil få øget styrke, når du bliver opretholdt af forsamlingen og indsats« (*Undervisning, den største kaldelse, 2000*, s. 20). Saml familien rundt om et tungt objekt og bed en person om at prøve at løfte det. Invitér andre familiemedlemmer, en person ad gangen, til at hjælpe med at løfte objektet. Diskutér, hvad det er, der sker, når alle hjælper til. Overvej at fremhæve præsident Eyrings råd om praktiske måder, hvorpå vi kan opretholde andre i deres kaldelser.

Tak til min søndagsskolelærer

Navnet tilbageholdt

Min søndagsskoleklasse opfører sig ikke altid ærbødigt. Jeg holder af at lytte til lektionerne hver uge, men til tider virker det, som om de andre i klassen ikke gør det. Tit taler de sammen eller spiller elektroniske spil, mens vores lærer prøver at undervise os. Desværre er jeg til tider selv en del af problemet.

En uge var vi særligt slemme og ved slutningen af lektionen, græd vores lærer, fordi ingen ville lytte til hendes lektion. Da vi gik ud af klasselokalet, havde jeg ondt af hende.

Den følgende søndag fortalte vores lærer, at hun havde bedt meget i den uge og søgt vejledning, og det gik op for hende, at hun skulle vise os en kirkefilm. Hun startede filmen, der omhandlede Jesu Kristi liv og de mirakler, han udførte.

Da jeg senere på dagen tænkte på filmen, kunne jeg mærke, at noget var anderledes. Det gik op for mig, at jeg følte Ånden, mere end jeg nogensinde før havde gjort. Jeg besluttede med det samme, at jeg ville ændre mig for at blive mere som Frelseren, og jeg indså, at oplevelsen i søndagsskolen den dag virkelig havde styrket mit vidnesbyrd. Jeg er så taknemlig for min søndagsskolelærer og for alt det, hun gør for vores klasse, hver uge. ■

At opretholde betyder at hjælpe

Præsident Eyring har sagt, at når vi løfter vores hånd i opretholdelse af personer, lover vi at hjælpe dem i det, de er kaldet til at gøre.

Hvilket af børnene ovenfor opretholder en leder eller lærer?

- • • Her er nogle af de personer, vi opretholder:
- Profet, biskopråd eller distriktspræsidentskab,
- missionsleder, primarylærer, primaryledere.
- Nedskriv eller tal med dine forældre om, hvad du kan gøre for at opretholde disse personer.

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres eget liv.

Besøgsundervisning – en hellig opgave

Som besøglærere udfører vi en vigtig åndelig mission. »Biskoppen, som er den ordinerede hyrde for menigheden, kan umuligt våge over alle Herrens får på en gang. Han er afhængig af inspirerede besøglæreres hjælp.«¹ At søge og modtage åbenbaring om, hvem der skal udpeges til at våge over hver søster, er af stor betydning.

Inspirationen begynder, når hjælpeforeningspræsidentskabet drøfter behovene hos den enkelte person og familie. Med biskoppens godkendelse giver hjælpeforeningspræsidentskabet opgaven på en sådan måde, at søstrene forstår det vigtige åndelige ansvar, der ligger i besøgsundervisningen.²

Besøglærere kommer til at kende og elske hver enkelt søster oprigtigt, de hjælper hende med at styrke hendes tro og yder tjeneste, når behovet er der. De søger personlig inspiration for at vide, hvordan de skal afhjælpe åndelige og timelige behov hos hver enkelt søster, som de besøger.³

»Besøgsundervisning bliver et trosbaseret værk, når vi har fokus på mennesket frem for procenter. I virkeligheden bliver vi aldrig færdige med besøgsundervisningen. Det er snarere en måde at leve på end en opgave.«⁴

Fra skrifterne

Matt 22:36-40, Joh 13:34-35, Alma 37:6-7

NOTER

1. Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et hellig værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 114.
2. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.5; 9.5.2.
3. Se *Håndbog 2*, 9.5.1.
4. Julie B. Beck, *Liahona*, nov. 2009, s. 114.
5. Eliza R. Snow, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 108.
6. Eliza R. Snow, i *Døtre i mit rige*, s. 45.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg bedre leve op til mit vigtige ansvar som besøglærer?
2. Hvordan kan jeg som besøglærer hjælpe andre søstre med at leve op til deres ansvar som besøglærere?

Tro, Familie,
Tjeneste

Fra vores historie

Eliza R. Snow, Hjælpeforeningens anden hovedpræsident, har sagt: »Jeg anser en besøglærers funktion for at være en ophøjet og hellig funktion.« Hun rådede besøglærere til »at være fyldt med Guds, visdommens, ydmyghedens og kærlighedens Ånd,« før de besøgte hjemmene, så de ville være i stand til at vurdere og opfylde åndelige såvel som timelige behov. Hun sagde: »Måske føler I, at I skal tale fredfyldte og trøstende ord, og hvis I finder en søster, der mangler varme, så tag hende ind til jer, ligesom I ville trykke et barn ind til jer og varme hende.«⁵

Når vi går frem i tro, som de tidlige hjælpeforenings søstre gjorde, vil vi have Helligånden hos os og blive inspireret til at vide, hvordan vi kan hjælpe hver søster, vi besøger. »Lad [os] søge efter visdom i stedet for magt,« sagde søster Snow, »så vil [vi] få al den magt, [vi] har visdom til at udøve.«⁶

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

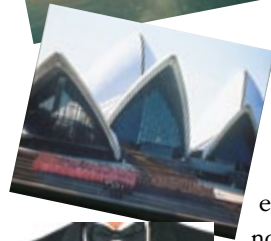
Mormontabernakelkorets højdepunkter

Millioner af mennesker over hele verden kender Mormontabernakelkorets musik, hvad enten det er gennem korets optræden ved generalkonferencer eller udsendelser som det 83 år gamle, ugentlige program *Musik og det talte ord*. Mindre kendt er denne gruppe sangeres hverdag.

Mormontabernakelkoret består af 360 frivillige sangere, som er i alderen 25 til 60 år. Igennem årene har koret rejst i 28 lande og optrådt i 37 stater, samt Washington D.C. De flyver som regel samlet som gruppe, når de skal ud og optræde. Når de når frem, stiger de op i 11 turnebusser, som følges af fire busser med bagage og fire lastbiler med udstyr. Så kører de rundt til forskellige byer, som til tider ligger seks til ti timers kørsel fra hinanden.

Når kormedlemmerne er ude at rejse, bærer de hver især et blå

navneskilt med korets logo og deres eget navn. Alle korets og orkestrets medlemmer er indsat som »musikmissionærer«. De repræsenterer Kirken overalt, hvor de kommer frem.

Når korets medlemmer ikke er ude at rejse, består deres normale uge af mindst én hverdag med korøvelser, samt produktion af *Musik og det talte ord*, som transmitteres i fjernsyn og radio over hele verden hver søndag morgen.

De kirkemedlemmer, som optages i koret, betragter det som en kaldelse. Når de bliver medlemmer af koret, får de at vide, at de skal betragte tidsforbruget som svarende til det at være ældsternes kvorumspræsident eller menighedens hjælpeforeningspræsident. Når man er optaget i koret, forbliver man medlem i op til 20 år, eller indtil man fylder 60.

SJOVE KENDSGERNINGER OM KORET

- De kjoler, som korets kvinder bærer, er tegnet og syet af en garderobekomite.
- Der er cirka 20 ægtepar i koret og i Orkestret på Tempelpladsen.
- Koret har vundet to platin- og fem guldplader.
- Koret har optrådt ved fem amerikanske præsidenters edsaflæggelse.

MUSIKVALG TIL KIRKENS MØDER

- Sørg i god tid før mødet for, at den præsiderende person godkender musikken, der er blevet valgt.
- Flere dage i forvejen kontakter du pianisten, så vedkommende ved, hvilke salmer der skal øves på inden mødet.
- Til nadvermøder bør du overveje, hvilken ånd hver enkelt salme bringer med sig. Indledningssalmer ved nadvermødet udtrykker lovprisning og taknemlighed til Gud og for evangeliets gengivelse. Nadversalmer omhandler nadveren eller Frelserens offer. Afslutningssalmer kan inspirere forsamlingen til at genforpligte sig over for de pagter, som de har fornyet og kan vidne om de evangeliske principper, som medlemmerne har hørt.
- Til hjælpeforenings- eller præstedømmemøder bør du konsultere med underviseren. Han eller hun har måske et salmeforslag, som passer til lektionen. Hvis underviseren ikke har nogle særlige ønsker, kan lederne måske foreslå en salme, som støtter lektionens tema.

Se Salmer og sange, s. 250-251;
Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, (2010), 14.4; 14.6.

Kender du skriftens kvinder?

Se, om du kan få beskrivelserne og navnene på kvinderne fra skrifterne, til at passe sammen. Slå skriftstedshenvisningerne op, hvis du får brug for hjælp.

A. Maria,
Herrens mor

B. Sarija

C. Anna

D. Eva

E. Abish

F. Sara

G. Ester

H. Maria,
Marthas søster

I. Emma Smith

J. Ruth

1. Min mand trøstede mig, da jeg sørgede, fordi mine sønner var ude på en farlig rejse (se 1 Ne 5:1, 6).
2. Jeg tjente i kong Lamonis hus og var blevet omvendt til Herren mange år før, kongen blev omvendt (se Alma 19:16).
3. Da min mand døde, »klyngede« jeg mig til min svigermor og sagde, at jeg ville gøre hendes folk til mit folk og hendes Gud til min Gud (se Ruth 1:14, 16).
4. Jeg nævnes ved navn i både Det Nye Testamente og i Mormons Bog. Jeg beskrives som »overordentlig skøn og hvid« og »et dyrebart og udvalgt redskab« (se 1 Ne 11:13; Alma 7:10).
5. Jeg valgte »den gode del« ved at lytte til Jesu Kristi ord, da han besøgte min familie i Betania (se Luk 10:42).
6. Mit folk fastede for mig, da jeg satte livet på spil for at bede kongen om at skåne dem (se Est 4:16).
7. Mit navn betyder »mor til alle mennesker« (se 1 Mos 3:20).
8. Jeg blev kaldt »en udvalgt kvinde« i Lære og Pagter, og jeg foretog »en udvælgelse af hellige salmer« (se I&P 25:3, 11).
9. Jeg havde været enke i næsten 84 år, da jeg tog imod den spæde Jesus i templet (se Luk 2:36-38).
10. Da Herren ændrede min mands navn, ændrede han også mit navn (se 1 Mos 17:15, 17).

SVAR: 1. B; 2. E; 3. J; 4. A; 5. H; 6. G; 7. D; 8. I; 9. C; 10. F

Faste

STYRKER OS ÅNDELIGT OG TIMELIGT

Faste har været en del af Jesu Kristi evangelium siden Det Gamle Testaments tid (se fx Dan 9:3, Joel 2:12). Faste styrker folk åndeligt og øger styrken i deres bønner (se Es 58:6-11). I dag faster medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og giver pengene, de ville have brugt på mad, til Kirken for at hjælpe de fattige og trængende.

«Kirken udpeger en søndag hver måned, normalt den første søndag, som fastedag. Den rette overholdelse af fastedagen indebærer, at man afholder sig fra mad og drikke i to på hinanden følgende måltider (i en 24 timers periode), deltager i faste- og vidnesbyrds mødet samt yder et gavmildt fasteoffer til hjælp for de nødlidende.

Dit fasteoffer bør mindst udgøre værdien af de to måltider, som du ikke spiser. Hvor det er muligt, så vær gavmild og giv meget mere end dette beløb.

Udover at iagttage de fastedage, som er fastsat af Kirkens ledere, kan du faste på andre dage efter dine egne og andres behov. Dog bør man

ikke faste for ofte eller i en overdreven tidsperiode.«¹ Personer med helbredsmæssige problemer, der kunne forværres af faste, bør udøve visdom og tilpasse den efter deres omstændigheder.

Medlemmer af Kirken faster af forskellige årsager. Vi kan fx faste og bede for et familiemedlem, der er syg. Vi kan faste for at udtrykke taknemlighed til Herren, for at udvikle større

ydmyghed, overvinde svaghed eller synd, modtage inspiration i vore kirkeansvar osv. Faste hjælper os med at have medfølelse for dem, der ofte oplever sult. Faste hjælper også vores ånd til at sejre over kroppen. ■

BEMÆRK

1. *Tro mod sandheden*, 2005, s. 40.

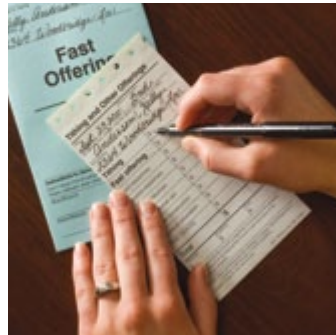
For mere om emnet, se Matt 6:16-18, Alma 5:46, 6:6.

Faste betyder frivilligt at undvære mad og drikke med det formål at drage nærmere Herren og bede om hans velsignelser.

Vi opfordres til at være gavmilde med vores fasteoffer. Kirken bruger pengene til at hjælpe de fattige og trængende.

Fastesøndag indebærer at bære vidnesbyrd ved nadvermødet.

En faste er mere effektiv, når den ledsages af bøn.

Faste er altid blevet praktiseret af sande troende. De tidlige jøder fastede fx for Ester, så hun kunne bede kongen om sit folks beskyttelse (se Ester 4:16).

»[Faste] er enkel og fuldkommen, baseret på fornuft og intelligens, og giver ikke alene en løsning på spørgsmålet om de fattiges underhold, men vil resultere i noget godt for dem, der efterlever loven. Den vil ... underkaste kroppen ånden og således fremme kommunikationen med Helligånden og sikre den åndelige styrke og kraft, som nationens folk har så stort behov for. Da faste altid bør ledsages af bøn, vil denne lov bringe folket nærmere til Gud.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999*, s. 197-198.

POTENTIALET I DE UNGES TJENESTE

Norman C. Hill

Nigerianere ynder at sige, at de lever under »en nådesløs afrikansk sol.« Temperaturerne ved ækvator ændrer sig meget lidt, uanset årstid. Så da vi havde vores projekt for hele Afrika i august, begyndte vi kl. 7 om morgenen for at kunne nå så meget som muligt i de kølige morgentimer.

Med skovle, river og macheter gik vi i gang med at fjerne ukrudt og slæbe affald væk fra den tomme grund i nærheden af Yaba Menigheds kirkebygning i Lagos Stav i Nigeria. Efter 3 timers arbejde havde vi ryddet omkring 1,2 hektar af den 1,6 hektar store grund.

»Hvad siger I til, at vi runder af med denne lille del og aftaler en anden dag, hvor vi kan rydde resten af grunden?« spurgte biskoppen.

Emmanuel, lærernes kvorumspræsident, hørte biskoppen og udtrykte skuffelse.

»Hvis vi efterlader denne del ugjort, vil de unge ikke føle, at de har udrettet meget i dag,« sagde han. »Må vi ikke nok gøre det færdigt?«

Fordi det 1,8 meter høje ukrudt blokerede vores udsyn, var det svært at vurdere, hvor meget der manglede.

»Bror Hill, lad os se, hvor længe det vil tage os at rydde en smal sti, der er

ca. ½ meter bred,« sagde Emmanuel. »Hvis vi gør det hurtigt, vil de andre måske se, at vi kan blive færdige hurtigere, end de troede.«

De to grupper af unge mænd havde hele dagen arbejdet på hver deres ende af grunden. Ingen var brudt igennem til den anden side af ukrudtet. Min ryg gjorde ondt, så jeg knælede for at få en smule hvile, mens jeg stadig hakkede mig igennem ukrudtet med en machete. Bekymrede kom nogle af de unge for at se, om de kunne hjælpe og tog fat, da de så, at Emmanuel og jeg arbejdede os hen imod hinanden. Inden for få minutter brød vi igennem til hinanden, og et lille jubelråb brød ud. Efter at have set gennembruddet begyndte de andre at arbejde parvis og gøre det samme.

På mindre end en time var vi færdige. Vi strålede af tilfredshed, mens vi lykønskede hinanden – særligt Emmanuel, der bogstavlig talt havde sørget for en sti, andre kunne følge.

Biskoppen og jeg troede, at vi, med vores alder og visdom, vidste, hvad disse unge mænd kunne udføre. Vi så kun svedige, trætte drenge, men

GIV DE UNGE EN CHANCE FOR AT TJENE

»Hvor mange kvorumspræsidentskaber for diakoner og lærere beskæftiger sig blot med at kalde nogen til at bede en bøn eller til at omdele nadveren? Brødre, disse drenge er udvalgte ånder, og de kan udføre meget af betydning, hvis de får en chance!«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Unto the Rising Generation«, *Ensign*, apr. 1985, s. 11.

Emmanuel så en mulighed, hvor hans venner kunne få opbygget værdighed og selvtillid. Han vidste, at de ved at anstrenge sig lidt mere ville opnå større tilfredshed, end hvis de færdiggjorde arbejdet på et andet tidspunkt. Han mindede os om styrken ved Kirkens ungdom og om, hvordan vi alle får gavn af deres bidrag og ledelse.

Det gik op for mig, at vi ikke behøver at vente, til de er voksne – de kan gøre en forskel *nu*, hvis vi tillader det. ■

**Ældste
Marcos A. Aidukaitis**
De Halvfjerds

Glæden

VED OVERHOLDELSE
AF SABBATSDAGEN

At vokse op som sidste dages hellig i ikke-SDH-omgivelser var en af de mest fornøjelige oplevelser i min barndom. Det, jeg husker bedst, var at samles med familie og venner til fødselsdage, ferier, fodboldkampe og engang imellem en familie-*churrasco* (grillaften). Et andet af mine yndlingsminder var at gå i kirke som familie om søndagen.

At holde sabbatten hellig og tilbede vor Fader i himlen og hans Søn, Jesus Kristus, var grundlæggende og naturligt for vores familie. Som ung i Kirken glædede jeg mig altid til at spille amerikansk fodbold om tirsdagen, men jeg glædede mig også til at deltage i nadvermødet, søndagsskolen og præstedømmets møde om søndagen. Det føltes så godt at være sammen med vore brødre og søskende i evangeliet, at vi ikke havde travlt med at tage hjem efter kirke.

Først efter at jeg var blevet gift og havde fået min egen familie, begyndte jeg at sætte pris på det gode eksempel, som mine forældre havde været for mig i min barndom. Som far til min egen familie forstod jeg bedre, hvor vigtigt det er at »tage til bønnens hus og bringe [sine] sakramenter som et offer på [Herrens] hellige dag« (L&P 59:9). Jeg forstod bedre de velsignelser,

han havde lovet dem, der holder denne befaling.

Jeg husker levende, hvor glade mine venner og jeg var som unge, når vi kunne fortælle hinanden, at vi ikke var gået glip af et eneste kirkemøde i et helt år. Vi var måske ikke helt klar over, hvad der skete med os på grund af vores trofasthed, men vi holdt os uplettede af verden. Vores hjerte var desuden glad, vores ansigtsudtryk var muntert, og vores glæde var virkelig fuldstændig (se L&P 59:9, 13-15).

En sabbatstradition

I mange år havde min hustru og jeg den sommertradition, at vi tilbragte sommerferien på en lille strand tæt på vores hjem i det sydlige Brasilien. Somme tider flyttede vi på grund af arbejde, men uanset hvor langt væk vi boede fra den lille strand, tog vi altid på den årlige tur fyldt af forventning og glæde. På samme måde rejste familie og venner den lange vej, så vi alle kunne være sammen en gang om året. Alle kom, så snart det var muligt og blev så længe som muligt.

På den lille strand havde vores familie mange vidunderlige muligheder for åndelig udvikling og undervisning i evangeliet. Det meste af vores familie er ikke medlemmer af

Jeg bærer vidnesbyrd om, at glæde og velsignelser kommer, når man tilbeder Gud på hans hellige dag – deriblandt velsignelser, vi ikke kan se nu.

Det havde været nemt at bortrationalisere et brud på sabbatsdagen på vores årlige sommerferie til stranden, men vi gik altid i kirke om søndagen.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og har ikke den samme tro som os. For dem er Herrens dag blot endnu en dag, hvor man kan lege og have det sjovt. Eftersom der var flere fra familien på stranden i weekenden end i løbet af ugen, var vores tilstedeværelse og deltagelse i søndagens aktiviteter ikke blot forventet, men også ihærdigt efterspurgt – selv af vore børn.

Vore børn var små og kun lige begyndt på at lære at anvende evangeliets sandheder. For dem var fristelsen til at deltage i aktiviteterne sammen med deres fætre og kusiner og venner om søndagen for stor. At tilbringe tid sammen med familien er en vigtig del af evangeliet, og det havde været nemt at bortrationalisere et brud på sabbatsdagen. Den nærmeste kirkebygning lå trods alt ca. 100 km væk. Vore venner og naboer i vores hjemmenighed var langt væk, og ingen af dem ville nogensinde få at vide, om vi blev

på stranden i stedet for at køre i kirke og deltage i vore møder om søndagen. Vi tog i kirke hele året, og vores familie kunne kun være sammen nogle få uger om året.

Ikke desto mindre gik vi aldrig glip af en søndag i kirken – ikke en eneste! Vi huskede Herrens lære:

»Og for at du mere fuldstændig kan holde dig uplettet af verden, skal du tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag;

for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste din hengivenhed . . .

men husk, at på denne, Herrens dag, skal du bringe dine gaver og dine sakramenter som et offer til den Højeste . . .

Og på denne dag skal du ikke gøre andet, ud over at du skal lade din mad blive tilberedt i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord,

så din glæde må være fuldstændig« (L&P 59:9-13).

Vi valgte at holde denne befaling, og vi underviste vore børn i, at de også bør holde den. Snart forstod de, at det var vigtigere at tilbede Gud på hans helligdag end at tilfredsstille familie og venner eller tilfredsstille deres eget ønske.

Velsignet takket være lydighed

På de søndage, hvor vi var ved stranden, plejede vi at vågne tidligt, klæde os på til at gå i kirke og køre i bil til den nærmeste kirkebygning. På vores køretur og i løbet af hele dagen nød vi den fred og glæde, som Herren har lovet dem, der holder hans befalinger. Vi lærte, at denne følelse af fred og glæde ikke kommer fra verden.

Efter flere år med denne rutine skete der noget vidunderligt. Vore børn stoppede med at sætte spørgsmålstejn ved at tilbede Gud på denne hellige dag, og adskillige af vore børns fætre og kusiner begyndte at spørge, om de måtte komme med i kirke! Vi anede ikke, at den følelse af fred og glæde, som vi følte, også spirede i vore niecer og nevøer, når vi kom tilbage fra møderne. Til sidst fulgte en stor velsignelse. Efter nogle af de børn blev teenagere, fortalte to af dem fra samme familie deres forældre: »Vi vil være sidste dages hellige.« Snart blev hele familien døbt. For nylig blev et af de børn, en hjemvendt missionær, viet i templet.

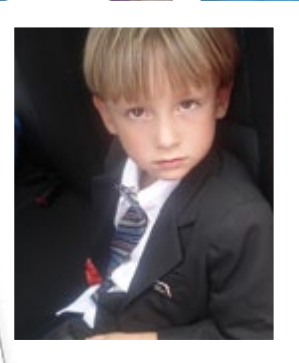
Vi tager stadig til stranden hvert år, men alle ved, at om søndagen er vores familie

der ikke til at lege. I stedet tager vi i kirke og tilbeder Gud sammen med de familiemedlemmer, som slutter sig til os – en gruppe, der bliver større og større for hvert år!

Når vi ser tilbage på de år og tænker over de valg, vi traf, takker vi Gud for at hjælpe os til at have modet til at gøre det rette og undervise vore børn i at gøre det samme. Vi er aldrig i tvivl om, at den beslutning styrkede vore børn såvel som hele familien. Den gav os den fred, som Herren lovede os, spillede en vigtig rolle i omvendelsen af vores familie og velsignede os med en tilfredshed, der ikke findes i andre søndagsaktiviteter, som ikke tilfredsstiller sjælen.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at glæde og velsignelser kommer, når man tilbeder Gud på hans hellige dag – deriblandt velsignelser, vi ikke kan se nu. Og jeg vidner om, at »lykkeligt [er] det folk, der har Herren til Gud« (Sal 144:15). ■

Vi tager stadig til stranden hvert år, men alle ved, at om søndagen er vores familie der ikke til at lege. I stedet tager vi i kirke og tilbeder Gud sammen med de familiemedlemmer, der tager med os.

Handlefrihed og inspiration

Bruce R. McConkie blev født i Michigan i USA den 29. juli 1915. Han blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Råd i 1946 og ordineret til apostel i 1972. Han døde den 19. april 1985. Denne tale blev holdt den 27. februar 1973 på Brigham Young University.

Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985)
De Tolv Apostles Kvorum

Det forventes af os, at vi gør alt, hvad der står i vores magt, og derpå søger svar fra Herren, nemlig et bekræftende segl på, at vi er nået til den rette konklusion.

Da vi boede hos Gud, vor himmelske Fader, var vi begavet med handlefrihed. Dette gav os muligheden for og privilegiet af at vælge, hvad vi ville gøre – at foretage et frit, uhæmmet valg ... Det forventes af os, at vi bruger de gaver og talenter og evner, vores fornuft, dømmekraft og handlefrihed, som vi er blevet begavet med.

Dog er vi blevet befalet at søge Herren, at ønske hans Ånd, at få åbenbarelsens ånd og inspiration i vores liv. Vi træder ind i Kirken og en bemyndiget administrator placerer sine hænder på vores hoved og siger: »Modtag Helligånden.« Dette giver os Helligåndsgaven, der afhængigt af trofasthed, er retten til konstant selskab af dét medlem af Guddommen.

Vi står derfor over for to principper. Det ene er, at vi bør være ledt af inspirationens

og åbenbarings ånd. Det andet er, at vi er her og har til opgave at bruge vores handlefrihed til selv at beslutte, hvad vi bør gøre, og det er vigtigt, at vi finder den gyldne middevej mellem de to ...

Jeg vil gerne have lov til at fremsætte tre eksempler, hvorfra vi kan uddrage nogle meget realistiske og fornuftige konklusioner på, hvad vi bør gøre i vores liv. Disse eksempler tager jeg ud fra de åbenbaringer, Herren har givet os.

»Se, du har ikke forstået det«

Eksempel nr. 1: Der var en mand ved navn Oliver Cowdery ... Han skrev de ord, profeten dikterede, mens Ånden hvilede over ham under oversættelsesprocessen (de var i færd med at oversætte Mormons Bog). Broder Cowdery var på det tidspunkt ikke særlig åndeligt moden, og han søgte at gøre noget, der lå uden for hans åndelige evner på det tidspunkt. Han ville selv oversætte. Så han [spurgte] profeten, profeten gik til Herren med sagen, og de modtog en åbenbaring. Herren sagde: »Oliver Cowdery, sandelig, sandelig siger jeg dig, at så vist som Herren, der er din Gud og din forløser, lever, lige så vist skal du få kundskab om, hvad end du beder om i tro med et ærligt hjerte, overbevist om at du skal få.« Og dét, han så måtte få, defineredes som »kundskab angående indgravningerne på gamle optegnelser, som er ældgamle, og som indeholder de dele af mine skrifter, om hvilke der er blevet talt ved min Ånds tilkendegivelse.«

Efter således at have håndteret dette specifikke problem, åbenbarede Herren et princip, der gør sig gældende i denne og andre lignende situationer: »Ja, se, jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte. Se nu, dette er åbenbarelsens ånd« (L&P 8:2-3) ...

Så han spurgte. Og som I ved, fejlede han, han var fuldstændigt ude af stand til at oversætte ... Sagen blev henvist til Herren, hvis løfte de havde forsøgt at indordne sig under, og svaret kom, årsagen til, hvorfor han ikke kunne oversætte, kom: »Se, du har ikke forstået det; du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig« (L&P 9:7).

Tilsyneladende var det alt, hvad han blev bedt om, at bede i tro, men implicit, i det at bede om noget i tro, ligger der et krav om først at gøre alt i vores magt for at opnå vores ønskede mål. Vi bruger den handlefrihed, vi er blevet skænket. Vi bruger enhver evne og færdighed, som vi besidder, for at fremkalde den mulighed, det kunne indebærer. Det er oversættelsen af Mormons Bog, det er at vælge sig en hustru, det er et karrierevalg, det er at gøre en hvilken som helst af de 10.000 vigtige ting, der opstår i vores liv ...

»Hvorfor spørger du mig?«

Eksempel nr. 2: ... [Jereditterne] nåede de vande, de skulle krydse, og

Efterhånden som vi bliver åndeligt modne, lærer vi at finde balancen mellem at bruge vores handlefrihed til at træffe beslutninger og at blive vejledt af inspirationens ånd.

Herren sagde til [Jereds bror]: »Byg nogle fartøjer« ...

[Fartøjerne] skulle bruges under særlige og svære forhold, og [Jereds bror] havde brug for noget mere til dem, end det han nu havde: Han havde brug for luft. Og dette problem var mere, end han kunne klare. Så han forelagde Herren sagen, og fordi det lå helt uden for hans formåen at løse, løste Herren det for ham og sagde: »Gør det og det og så får du luft.«

Men Jereds bror – der nu fattede mod ved at tale med og modtage svar fra Herren – stillede endnu et spørgsmål: ...»Hvad skal vi gøre for, at vi kan have lys i fartøjerne?«

Herren talte lidt med ham om det og sagde så: »Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?« (Eter 2:23). Med andre ord: »... Jeg har givet dig din handlefrihed, og du er begavet med evner. Gå ud og løs problemet.«

Jereds bror forstod budskabet. Han gik op til et bjerg, de kaldte Shelem, og skriften fortæller, at han »smeltede seksten små sten ud af en klippe; og de var hvide og klare ligesom gennemsigtigt glas« Eter 3:1) ...

Herren gjorde så, hvad Jereds bror bad om, og det er her, han så Herrens finger, og han modtog åbenbaring, der overgik alt, hvad en profet hidtil havde modtaget. Herren åbenbarede mere for ham om sin natur og person, end der hidtil var blevet åbenbaret, og alt dette skete, fordi han havde gjort alt, hvad der stod i hans magt, og fordi han rådførte sig med Herren.

Der er en fin grænse mellem handlefrihed og inspiration. Det forventes af os, at vi gør alt, hvad der står i vores magt og så søger svar fra Herren, en bekræftelse fra Gud på, at vi er nået frem til den rette konklusion, og somme tider sker det glædelige, at vi modtager yderligere sandhed og kundskab, som vi slet ikke havde forventet.

»De skal rådføre sig med hinanden og med mig«

Eksempel nr. 3: I Kirkens tidlige historie befalede Herren de hellige at samle sig et bestemt sted i Missouri ... læg nu mærke til, hvad der skete. Herren taler:

»Og se, som jeg sagde angående min tjener Edward Partridge, dette land er det land, hvor han og de, som han har udpeget som sine rådgivere, skal bo; og også det land, hvor han, som jeg har udpeget til at føre tilsyn med mit forrådshus, skal bo;

lad dem derfor bringe deres familier til dette land, (og her er pointen) sådan som de når frem til ved at rådføre sig med hinanden og med mig« (L&P 58:24-25; fremhævelse tilføjet) ...

Ser I, Herren sagde »saml« jer i Zion. Detaljerne og planlægningen, såsom *hvordan* og *hvornår* og under hvilke *forhold* blev dog overladt til de indsamledes handlefrihed, men de skulle rådføre sig med Herren ...

Efter Herren havde sagt dette til Kirkens Præsiderende Biskopråd, gav han dem det princip, der skulle gøre sig gældende for denne situation og alle andre situationer.

Og dette er en af vore vidunderlige åbenbarede sandheder. Han sagde:

»For se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alt; for den, som skal tvinges i alle situationer, han er en lad og ikke en klog tjener; derfor får han ingen belønning.

Sandelig siger jeg: Menneskene bør være ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed» (L&P 58:26, 27; fremhævelse tilføjet) ...

Nuvel, disse var de tre eksempler; lad os komme med den åbenbarede konklusion ...

Hvis I lærer at bruge handlefriheden, Gud har givet jer, og hvis I forsøger at træffe egne beslutninger, der medfører fornuftige og rette konklusioner, og derpå rådfører jer med Herren og modtager hans stadfæstende segl på jeres konklusioner, da har I for det første modtaget åbenbaring, og for det andet vil I modtage det evige livs belønning, at blive løftet op på den yderste dag ...

Må Gud skænke os visdom i disse ting. Må Gud skænke os modet og evnen til at stå på egne ben og bruge de evner, vi besidder, og lad os da være tilstrækkeligt ydmyge og lytte til Ånden, for at vores vilje kan bøje sig for hans vilje, så vi kan modtage hans bekræftende segl og på den måde få åbenbarelsens ånd ind i vores tilværelse. Hvis vi gør dette, er der ingen tvivl om resultatet: Det er fred i dette liv, og det er herlighed, ære og værdighed i det tilkommende liv. ■

Tegnsætning og grammatik er gjort tidssvarende.

AT FØLGE tilskyndelser

Det er enhver sidste dages helliges privilegium dagligt at modtage inspiration fra Ånden. Ved at være værdige og villige til at lytte til åndelige tilskyndelser kan vi modtage den vejledning, vor himmelske Fader ønsker at velsigne os med. Herunder fortæller tre medlemmer, hvordan de lyttede og handlede på Åndens tilskyndelser, og hvordan de til gengæld modtog rige velsignelser.

Jeg var nødt til at vende om

En aften, mens jeg tjente som stavspræstedømmeleder i Loulé i Portugal, var jeg ved at følge nogle af de unge hjem efter en stavsaktivitet. Det var meget sent på aftenen, og jeg var på vej hjem efter at have sat nogle af de unge af, da jeg drejede ind på en mørk vej med få biler i et landligt område. På vejen kørte jeg over en lille bro, og på min højre side så jeg noget lys længere nede ad floden, der blafrede ligesom ild.

På grund af nattens fugtighed tænkte jeg, at selv hvis det var ild, ville det hurtigt blive slukket af fugtigheden i luften, så jeg vendte min opmærksomhed mod vejen foran mig.

Jeg nåede kun at køre få meter, da jeg hørte en stemme sige: »Stop!« Eftersom jeg kørte alene, blev jeg overrasket, men ignorerede den og kørte videre. Så lød der en

tordenrøst: »Stop og vend om!« Jeg vendte straks bilen og kørte tilbage. Samtidig spurgte jeg vor himmelske Fader: »Herre, hvad er der?« Ligeså snart jeg nåede broen, steg jeg ud af bilen, og Herrens svar kom med det samme, for under mig hørte jeg nogen råbe: »Hjælp os!«

Det var næsten helt mørkt, og jeg kunne ikke se andet end et lille orange lys, der blafrede under mig. Under broen var der en stejl kløft, men uden tilstrækkelig lys vidste jeg ikke, hvordan jeg kunne hjælpe. Jeg ringede hurtigt til alarmcentralen, og inden for kort tid kom redningsmændene til undsætning.

Det lille lys var fra en bil med fem passagerer, der var kørt af vejen. To havde mistet livet, men hvis jeg ikke havde lyttet til Helligåndens stemme, kunne det være endt meget værre.

Jeg vidner om, at Herren taler til os gennem Ånden, hvad enten det er med en stille røst eller med en røst som torden. Jeg er taknemlig for, at jeg den nat lyttede til den. Jeg ved, Herren lever, at han elsker os, og at Helligånden kommunikerer med os. Vi skal blot være opmærksomme på hans stemme. ■

Nestor Querales, Portugal

Jeg besluttede mig for at lytte

For nogle år siden begyndte jeg at få en nagende følelse af, at jeg burde sammensætte en familiekogebog, der inkluderede opskrifter fra min slægt. Jeg afviste idéen. Jeg tænkte ofte: »Jeg har ikke tid til at lave en fjollet kogebog! Jeg har seks energiske børn! At lave en kogebog er for de mødre, der bager eget rugbrød og laver alt fra bunden. Det har jeg simpelthen ikke tid til!«

I flere år gik jeg med den overbevisende følelse, indtil jeg en dag besluttede at gøre alvor af sagen. Men jeg spekulerede over, hvem i min familie der overhovedet havde lyst til at deltage i det. Jeg var det eneste medlem af Kirken i min familie, mine forældre var gået bort, jeg havde ingen søskende, og det meste af min familie boede langt væk. Jeg besluttede dog at lytte til tilskyndelsen i stedet.

Jeg tog kontakt til min familie og forklarede dem, at jeg var ved at sammensætte en kogebog og inviterede dem til at sende opskrifter. Det næste års tid modtog jeg adskillige opskrifter. Nogle slægtninge sendte sågar familieberetninger og fotos. Dette tilskyndede mig til at interviewe den ældste slægtning og samle vores slægtshistorie, som jeg nu også ville inkludere i bogen.

ÅNDEN VIL VEJLEDE DIG

»Helligåndsgaven vil, hvis man indvilliger, vejlede og beskytte jer, og endda korrigere ens handlinger. Det er en åndelig stemme, der trænger ind i sindet som en tanke eller en følelse, der indskydes i jeres hjerte ... Det forventes ikke, at I går gennem livet uden at begå fejltagelser, men I begår ikke større fejltagelser uden først at være blevet advaret ved Åndens tilskyndelser. Dette løfte gælder for alle medlemmer af Kirken.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Råd til de unge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 17-18.

Mens jeg sammensatte bogen, gik det op for mig, at jeg ikke engang kendte en del af de familiemedlemmer, der havde indsendt opskrifter. Af denne årsag valgte jeg at tilføje et familietræ. Jeg bad om alles informationer, lavede familietræet og tilføjede det i manuskriptet.

Da jeg en sidste gang gennemgik bogen, bladrede jeg hen til siden med familietræet og blev overvældet af Ånden. Tårerne løb mig ned af kinderne, da det gik op for mig, hvorfor jeg skulle samle denne »fjollede« kokebog. Det handlede meget lidt om opskrifter. Jeg havde samlet navne og datoer for flere generationer af mine slægtninge. Alle disse mennesker kunne få udført deres ordinancer i templet. Ud over det havde jeg nu bevaret vidunderlige beretninger til fremtidige generationer.

Den dag i dag bliver jeg regelmæssigt kontaktet af flere af mine kusiner og nyder at have et vidunderligt forhold til hele min familie. Når jeg ser på min kokebog, tænker jeg ofte på skriftstedet: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33). Jeg forundres stadig, når jeg tænker på alt det glædelige og vidunderlige, der kom af

at følge en tilskyndelse og sammensætte en simpel kokebog. ■

Nancy Williamson Gibbs, Colorado, USA

Det føltes bare rigtigt

Ånden kommunikerer på mange måder. Jeg har oplevet stunder med fred, en følelse af trøst og en klarhed i tanke. Nogle af mine stærkeste indtryk er kommet som en følelse af sandhed og rigtighed. Følelsen er svær at beskrive, men den er til stede, når du ved, at noget er sandt, eller når du ved, at du bør gøre noget.

En af mine stærkeste oplevelser med dette var, da jeg skulle finde og købe et hus. Jeg var enig og havde i et par år tænkt på at købe et hus. Jeg fortalte min ejendomsmægler, hvad jeg søgte, og hun gjorde et fantastisk arbejde med at finde huse, der matchede min beskrivelse. Hun viste mig husene, men jeg afslog dem, fordi de ikke føltes rigtige. Hun spurgte til, hvad jeg ikke kunne lide ved dem, så hun bedre kunne vise huse, der passede mine behov. Desværre kunne jeg ikke rigtig sætte ord på, hvad de manglede.

Endelig en eftermiddag gik vi rundt i et

hus, der ikke var ligeså pænt som de andre, vi havde set på. Det var lidt dyrere end de andre. Det levede op til mine behov, men ikke nær så godt som nogle af de andre, vi havde set på. Ikke desto mindre fortalte jeg min ejendomsmægler efter rundvisningen, at jeg gerne ville afgive et bud. Hun blev noget overrasket over min villighed til at handle så hurtigt. Når man tænker på min modvilje i de foregående måneder, havde hun ret til at blive overrasket. Men følelsen af, at dette var stedet, jeg skulle bo, var næsten overvældende. Jeg følte ikke et behov for at tænke over det

Jeg lagde et bud, og sælgerne accepterede det til trods for, at det ikke var det højeste bud,

de havde fået. Jeg fortalte min familie, at jeg vidste, at det var meningen, jeg skulle bo i det hus, selvom jeg ikke vidste hvorfor.

Jeg fandt hurtigt ud af hvorfor. Inden for den første måned i mit nye hus mødte jeg en kvinde i min menighed for enlige voksne. Lidt over et år senere knælede vi foran alteret i templet, hvor vi blev beseglet som mand og hustru.

Herrens veje er i sandhed uransagelige. Jeg vidste ikke, han ledte mig til et evigt ægteskab, da han hjalp mig med at vælge et hus. Det, jeg vidste, var, at jeg blev ledt til at tage dette skridt, og jeg kan nu se, at denne vejledning kom fra hans Ånd. ■
Jeffery Stockett, Utah, USA

OTTE FORMÅL MED ÅBENBARING

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum underviste i, at Ånden kommunikerer af otte årsager.

For at vidne: Ånden kan vidne om, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er sandt.

For at profetere: Inden for ens egne ansvarsområder kan en person blive inspireret om, hvad fremtiden vil bringe. Profeten, patriarker og selv vi kan modtage profetisk åbenbaring.

For at trøste: Ånden kan trøste os, som han trøstede Joseph Smith i fængslet i Liberty: »Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik« (L&P 121:7). Trøst kommer også i forbindelse med præstedømmevelsignelser, ved at se ens kære afdøde i et syn og ved tilgivelse af synder.

For at opløfte: Ånden kan opløfte os fra nedtrykthed, fra følelser af utilstrækkelighed eller fra følelser af åndelig midelmådighed. Han kommer, når vi læser skriften, eller når vi nyder opbyggende musik, kunst eller litteratur.

For at informere: Du vil kunne modtage de ord, der er behov for ved en særlig lejlighed. Herren fortalte Joseph

Smith og Sidney Rigdon: »For det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige« (L&P 100:6). Ved hellige lejligheder har himmelske personer videregivet information, ansigt til ansigt. Andre gange bliver nødvendige oplysninger kommunikeret ved Åndens stille hvisken.

For at tilbageholde: Denne form for åbenbaring skal hindre os i at gøre noget, vi ikke bør gøre. Ofte kommer det som en overraskelse, da vi ikke har spurgt om vejledning angående et særligt emne.

For at bekræfte: Når vi vælger en særlig kurs og beder om at få bekræftet, om dette er det rette valg, vil vi kunne modtage Åndens bekræftelse.

For at opfordre: Denne type åbenbaring er ikke opsøgt, men kommer, når en person opfordres til en bestemt handling, han ikke selv søgte. Den type kommunikation fra Ånden er sjælden, men derfor også vigtig.

Fra talen »Revelation«, i *Brigham Young University 1981-1982 Fireside and Devotional Speeches*, 1982, s. 20-26.

AT RÅDFØRE SIG MED HINANDEN I ægteskabet

Randy Keyes

I mit virke som ægteskabs- og familierapeut i Victoria i Canada rådgav jeg parret, Bob og Mary (navnene er ændret), som ofte skændtes, i deres beslutninger. Under et møde fortalte Bob mig: »Jeg forsøger at

præsidere og få tingene gjort, men når jeg kommer med idéer til, hvad vi kan gøre, *så vil hun ikke støtte præstedømmet!*«

Ud fra hans kommentar kunne jeg se, at han ikke helt forstod, hvad det vil sige at præsidere. Når par bliver gift, danner de et ligeværdigt partnerskab, hvor de sammen stræber efter at træffe beslutninger i fællesskab.

Jeg gav parret nogle principper om, hvordan man rådfører sig med hinanden, som jeg havde lært af mønstret for præstedømmeråd. På trods af, at råd i hjemmet fungerer en smule anderledes end råd i Kirken, så gør mange af de samme principper sig gældende. Hvis vi stræber efter at anvende disse principper i vore hjem, vil de styrke vore ægteskaber på en måde, der er behagelig for Herren.

1. PRINCIP: ENSTEMMIG BESLUTNINGSTAGEN

I præstedømmeråd

Præsidentskaber, råd og biskopråd arbejder alle med princippet om enstemmig, harmonisk beslutningstagning. Ældste M. Russell Ballard forklarede, at De Tolv Apostles Kvorum når frem til en fælles beslutning, før de handler på et område: »Vi diskuterer en lang række forskellige emner lige fra Kirkens ledelse til verdensbegivenheder, og vi gør det åbent og ærligt. Somme tider diskuteres emner i flere uger, måneder og engang imellem endda år, før en beslutning træffes.«¹ Sammenholdet er så vigtigt, at de ikke tager en beslutning, før der er opnået enighed.

Herren underviste også Joseph Smith i princippet om enighed i råd: »Og enhver beslutning, som træffes af et af disse kvorumer, skal træffes ved enstemmighed, det vil sige, at hvert medlem i det pågældende kvorum skal være enig i dets beslutninger, for at give deres beslutninger samme kraft eller gyldighed i forhold til hinanden« (L&P107:27).

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum understregede dette princip, da han belærte: »Vi kan ikke modtage inspiration, hvis vi ikke er enige.«² Når vi står sammen om et formål og i bøn, inviterer vi til vejledning og inspiration fra Helligånden.

I hjemmet

Princippet om enighed er sandt for præstedømmeråd, og det gælder også i ægteskaber. Brødrene har sagt, at familieråd er det mest grundlæggende råd i Kirken.³ Bemærk, at de ikke har undervist i, at manden er det mest grundlæggende råd, eller at hustruen er det mest grundlæggende råd. Rådet består af dem begge, sammen.

Det er ikke usædvanligt, at par kæmper for at nå en enstemmig beslutning, særligt når den pågældende sag er vigtig. Når ægtefæller er mere optagede af at have ret, end de er af at opnå enighed, »bryder kommunikationen med vor himmelske Fader sammen, [og] kommunikationen imellem ægtefæller bryder også ned. Og vor himmelske Fader vil ikke trænge sig på. Han trænger sig ikke på, hvis han ikke er inviteret.«⁴ Pointen er faktisk at invitere – fremfor at udelukke – vor himmelske Fader i vore samtaler. Hvis vi ydmygt arbejder sammen og lytter til hinanden, vil vi opnå den væsentlige velsignelse at modtage Herrens vejledning.

Det er vigtigt at foretage enstemmige beslutninger med Åndens vejledning – især når beslutningen ikke logisk synes at være det bedste valg. Præsident George Q. Cannon (1827-1901), førsterådgiver i det Første Præsidentskab, forklarede, at Herren opretholder forenede leders råd, og han vil forbedre deres ikke helt fejlfrie plan og vil »supplere med sin visdom og kraft og gøre den effektiv.«⁵ Dette løfte bliver givet alle råd, også par.

Alle beslutninger behøver dog ikke at skulle igennem en formel proces. Ældste Ballard har belært om, at »når en ægtemand og hustru taler sammen, holder de familieråd.«⁶

Og ligesom Herren ikke befaler os i alle ting, behøver ægtefæller ligeledes ikke at rådføre sig med hinanden i alle ting. Par bør

Ligesom præstedømmeråd stræber efter enighed i deres afgørelser, er enighed i ægteskabet altafgørende.

have tillid til, at de hver især kan træffe daglige beslutninger, der ikke har den store evige betydning. Med vejledning fra Herren, skrifterne og profetens ord kan de sammen træffe de beslutninger, der kræver en indbyrdes drøftelse.

2. PRINCIP: HELHJERTET DELTAGELSE

I præstedømmeråd

Ved det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, der blev afholdt i november 2010, læste Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, følgende skriftsted: »Udvælg en lærer blandt jer, og lad ikke alle være talsmænd på én gang, men lad én tale ad gangen, og lad alle lytte til hans ord, så at alle, når alle har talt, må være blevet opbygget af alle, og så enhver må have lige mulighed.« (L&P88:122). Ældste Walter F. González fra De Halvfjerds' Præsidium fulgte hendes kommentarer med observationen om at deltagelse fremelsker inspiration.⁷ Når alle har lige mulighed for at bidrage, bliver personernes samlede idéer, stærkere.

I hjemmet

Deltagelsesprincippet lærer os vigtigheden af, at begge ægtefæller bidrager i processen med at træffe en beslutning. Det er ikke nok, at én ægtefælle træffer alle beslutninger, og den anden blot indvilger. Par opnår større succes, hvis begge søger inspiration og derefter lytter til hinandens tanker og følelser.

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) har sagt: »En mand, som bærer præstedømmet, accepterer sin hustru som en ligeværdig partner i hjemmet og i familien med fuld kundskab om og med fuld deltagelse i alle afgørelser i den forbindelse ... Det er Herrens hensigt, at hustruen skal være en medhjælper for ham (*med* betyder jævnbyrdig) – det vil sige ligeværdig og nødvendig i et fuldt partnerskab.«⁸ Vi er skabt til at hjælpe hinanden.

Når vi inviterer til og accepterer vores ægtefælles deltagelse, nyder vi godt af ægteskabet.

3. PRINCIP: PRÆSIDÉR I RETFÆRDIGHED

I præstedømmeråd

Forståelse af den rette betydning af *at præsidere* er afgørende for at kunne lede et effektivt præstedømmeråd. De, der præsidere, »våger over menigheden« (Alma 6:1) og er ansvarlige for at sikre, at enigheden, ligeværdig deltagelse og andre rådsprincipper bliver praktiseret. Ældste Ballard minder os om, at »de, som bærer præstedømmet, må aldrig glemme, at de ingen ret har til at svinge præstedømmets myndighed som en kølle over andres hoveder ... Præstedømmet er til for at tjene, ikke til at trælbinde; præstedømmet er barmhjertighed, ikke tvang; omsorg,

ikke kontrol. De, der tænker anderledes, handler uden for rammerne af præstedømmets myndighed.«⁹

I hjemmet

Det er mandens patriarkalske pligt, som den, der præsidere i hjemmet, ikke at herske over andre, men sikre, at ægteskabet og familien trives. Præsident David O. McKay (1873-1970) forklarede, at en dag vil enhver mand skulle foretage et personligt præstedømmeinterview med Frelseren: »Først vil han bede om en rapport om dit ansvar for dit forhold til din hustru. Har du aktivt været engageret i at gøre hende glad og sikret, at hendes behov, som individ, er blevet dækket?«¹⁰

Manden er ansvarlig for udvikling og lykke i sit ægteskab, men dette ansvar giver ham ikke myndighed over sin hustru. Begge har ansvaret for ægteskabet. I et retskaffent ægteskabsråd har begge ægtefæller en række dyder, der, når de anvender dem, hjælper dem til at være fokuseret på hinanden.

Vi kan studere nogle af disse dyder i Lære & Pagter 121:41: »Ingen magt eller indflydelse kan eller bør

Ældste Ballard påmindes os om, at »de, som bærer præstedømmet, må aldrig glemme, at de ingen ret har til at svinge præstedømmets myndighed som en kølle over andres hoveder.«

fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed.«

Vi kan ikke bruge præstedømmet til at sikre os magt og indflydelse. Derfor kan vi ikke bruge uretfærdige midler til at skabe herredømme i ægteskabet. Sand kraft kommer kun ved, at vi arbejder sammen i retfærdighed, og derved kvalificerer os til Herrens velsignelser.

AT SKABE ET EVIGT ÆGTESKAB

Par, der kæmper med kontrolproblemer eller uoverensstemmelser vedrørende tid, penge, børn, svigerfamilien eller andre ting, bør overveje at revurdere de grundlæggende principper, de har valgt at følge i deres ægteskab. Kan de forbedre deres ægteskab ved at skabe et mønster, hvor de rådfører sig med hinanden i uskrømtet kærlighed?

Principperne om enighed, deltagelse og at præsidere i retfærdighed gør os i stand til

at nå en enighed med vores ægtefælle og invitere Ånden ind i vores liv. Anvendelse af dyderne kærlighed og venlighed, vil blødgøre mange diskussioner, lede til dybere tilfredshed i ægteskabet og opbygge et forhold, der vil holde gennem evigheden. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family*, 1997, s. 18-19.
2. David A. Bednar, i »Rundbordssamtale«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 2010, lds.org/broadcasts/archive/worldwide-leadership-training/2010/11.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 214.
4. M. Russell Ballard, »Familieråd: En samtale med ældste og søster Ballard«, *Liahona*, juni 2003, s. 17.
5. *Gospel Truth: Discourses and Writings of George O. Cannon*, udv. Jerreld L. Newquist, 1957, s. 163.
6. M. Russell Ballard, »Familieråd«, *Liahona*, juni 2003, s. 14.
7. Se »Rundbordssamtale«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 2010.
8. Howard W. Hunter, »Vær en retskaffen ægtemand og far«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 49.
9. M. Russell Ballard, »Styrken i råd«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 75.
10. David O. McKay, citeret af Robert D. Hales, »Understandings of the Heart«, tale holdt på Brigham Young University, 15. mar. 1988, s. 8, speeches.byu.edu.

I retfærdige ægteskabsråd søger begge ægtefæller – gennem respekt, venlighed og helhjertet deltagelse – at opbygge forholdet og opnå enighed.

Præstedømmets

ÆRE OG ORDEN

Præsident Boyd K. Packer

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Præstedømmets myndighed og kraft er grundlaget for alt, hvad vi gør i Kirken,« har præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagt.¹ I løbet af hans mere end 40 år lange tjeneste som medlem af De Tolv Apostles Kvorum har præsident Packer uddybet denne udtalelse ved i stort omfang at tale om præstedømmet – dets vigtighed, den rette brug af det og dets nøgler. Følgende uddrag fremhæver nogle af hans vigtige belæringer angående præstedømmet og indeholder ligeledes hans vidnesbyrd som en Herren Jesu Kristi apostel.

Præstedømmets nøgler

I 1976 blev der afholdt en områdekongference i København i Danmark. Efter afslutningsmødet ønskede præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) at besøge Vor Frue Kirke, hvor Thorvaldsens statuer af Kristus og de tolv apostle står ...

Bag alteret står den kendte statue af Kristus med åbne udstrakte arme, og man ser tydeligt naglegabene i hans hænder og såret i hans side. Langs hver side står statuerne af apostlene, Peter forrest til højre og de andre apostle i rækkefølge.

De fleste i vores gruppe stod nede bag i kirken sammen med kirketjeneren. Jeg stod oppe foran med præsident Kimball foran statuen af Peter sammen med ældste Rex D. Pinegar og Johan Helge Benthin,

præsidenten for Københavns Stav.

Peter står med et bundt tunge nøgler hugget i marmor i hånden. Præsident Kimball pegede på dem og forklarede, hvad de symboliserer. Derpå gjorde han noget, som jeg aldrig vil glemme. Han vendte sig om imod præsident Benthin og med en usædvanlig fasthed pegede han på ham og sagde: »Jeg ønsker, at du skal fortælle alle i Danmark, at jeg besidder de nøgler! Vi besidder de *rigtige* nøgler, og vi anvender dem hver dag.«

Jeg vil aldrig glemme denne udtalelse, dette vidnesbyrd fra profeten. Det havde en stærk åndelig indvirkning, og gjorde endog et fysisk indtryk.

Vi gik ned bag i kirken, hvor resten af gruppen stod. Idet præsident Kimball pegede på statuerne, sagde han til den venlige

Præstedømmet har ikke den styrke, det burde have, og får den ikke, førend præstedømmets kraft er solidt sikret i familierne.

kirketjener: »Dette er de døde apostle.« Han pegede på mig og sagde: »Her har vi de levende apostle. Ældste Packer er en apostel. Ældste Thomas S. Monson og ældste L. Tom Perry er apostel, og jeg er en apostel. Vi er de levende apostle.

Du har læst om halvfjerdserne i Det Nye Testamente, og her er to af de levende halvfjerdserne, ældste Rex D. Pinegar og ældste Robert D. Hales.«

Kirketjeneren, som indtil da ikke havde vist nogen følelser, fik pludselig tårer i øjnene.

Jeg følte, det var en oplevelse for livet.«²

Præstedømmet kan ikke deles op

»Præstedømmet er større end nogen af dets embeder. Når en person først modtager Det Aronske og Melkisedekske Præstedømme, overdrages det ham ved håndspålæggelse. Når han har fået overdraget præstedømmet, ordineres han til et embede i præstedømmet. Alle embeder får deres myndighed fra præstedømmet.

Præstedømmet kan ikke deles op. En

ældste har lige så meget præstedømme som en apostel (se L&P 20:38). Når en mand modtager præstedømmet, modtager han det hele. Men der er embeder i præstedømmet – inddelinger af myndighed og ansvar. Man kan udøve sit præstedømme i henhold til det embedes rettigheder, hvortil man er ordineret eller indsat ...

Enhver, der bærer Det Melkisedekske eller højere præstedømme, besidder også hele myndigheden fra Det Aronske eller mindre præstedømme.«³

Det forberedende præstedømme

»Den kendsgerning, at det kaldes det mindre præstedømme, formindsker slet ikke Det Aronske Præstedømmes betydning. Herren sagde, at det er et nødvendigt tillæg til Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 84:29). Enhver bærer af det højere præstedømme bør føle sig beæret over at udføre Det Aronske Præstedømmes ordinancer, for de har stor åndelig betydning.

Jeg har, som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, omdelt nadveren. Jeg kan forsikre jer om, at jeg har følt mig mere beæret og ydmyg, end ord kan udtrykke, ved at udføre det, som nogle måske betragter som en rutineopgave ...

I fordums tid så de frem til Kristi forsoning gennem offerceremonien. Vi ser tilbage på den samme begivenhed gennem nadverordinancen.

Både de tidligere ofre og senere hen nadveren er centreret i Kristus, i udgydelsen af hans blod og i den forsoning, han udførte for vore synder. Både dengang og nu tilhører myndigheden til at udføre disse ordinancer, Det Aronske Præstedømme.

Det er i sandhed et helligt ansvar, og det slutter jer i et broderskab med Herrens tidligere tjenere. Det er derfor intet under, at vi føler stor ydmyghed, når vi deltager i

de ordinancer, som er tildelt Det Aronske Præstedømmes ...

Nogle få af jer, der nu sidder der som diakoner, lærere og præster, vil en dag sidde her som apostle og profeter og præsidere over Kirken. *I skal være forberedte.*

Det er bestemt rigtigt at kalde Det Aronske Præstedømme for det forberedende præstedømme.⁴

En invitation til kommende ældster

»En ældstes embede er en kaldelse med værdighed og ære, åndelig myndighed og kraft. Betegnelsen »kommende« indeholder håb, optimisme og mulighed. Jeg taler til dem i dag velvidende, at der kan være andre, som dette budskab også måtte gælde ...

Hvis I vil vende tilbage til det miljø, hvor der tales om åndelige sandheder, vil alt det, I troede, var tabt, flyde tilbage i jeres sind. Det, som var begravet under mange års manglende brug og inaktivitet, vil komme frem. Jeres evne til at forstå dem vil blive levendegjort ...

Hvis I vil foretage jeres pilgrimsrejse tilbage til de hellige, vil I inden længe endnu engang forstå inspirationens sprog. Og hurtigere end I tror, vil det synes, som om I aldrig har været borte. Det er vigtigt for jer at være klar over, at hvis I vil vende tilbage, kan det blive, som om I aldrig var borte ...

I vil hurtigt føle jer hele og tilstrækkelige i hans kirke og i hans rige. Da vil I vide, hvor meget der er brug for jer her, og hvor vigtig jeres erfarings stemme kan være til at forløse andre.⁵

Kaldelser i præstedømmet

»En kaldelse er mere end en invitation eller en anmodning. Det er et kald fra Herren gennem hans udvalgte tjener. For mange år siden oplevede præsident Spencer W. Kimball, som dengang var stavspræsident i Arizona,

følgende: Der var en tom plads i præsidentskabet for Unge Mænd i staven. Præsident Kimball forlod sit skrivebord i banken og gik forbi nogle få døre ned ad gaden, trådte ind i en forretning og sagde: »Jack, hvad siger du til at blive præsident for Unge Mænd i staven?»

Jack svarede: »Spencer, det kan du ikke mene.«

Han sagde: »Det mener jeg selvfølgelig. Du er en ung mand og kommer godt ud af det med unge mennesker. Du vil blive en meget god præsident.«

Så indtraf der, hvad præsident Kimball mente, var en meget ubehagelig samtale, fordi Jack afviste kaldelsen. Præsident Kimball gik tilbage til banken, satte sig ved sit skrivebord og var oprørt over sin fejltagelse. Så kom det til ham. Han forlod sit skrivebord, gik igen ned ad gaden – og ind ad den samme dør til den samme mand – og kaldte ham ved dennes fulde navn og sagde: »Sidste søndag mødtes stavpræsidentskabet for at overveje en ledig plads i Unge Mænds præsidentskab. Vi bad om det og talte om det. Til sidst bad vi på vores knæ om det og modtog en inspiration fra Herren om, at du skulle kaldes. Jeg er her som Herrens tjener for at overdrage denne kaldelse.«

Jack sagde: »Spencer, når du siger det på den måde«

Han sagde: »Jeg siger det på denne måde.«⁶

»Enhver ældste bør vide, at en kaldelse er mere end en invitation eller anmodning, ja mere end en opgave. Alt for ofte hører vi udtalelser som: »Jeg er blevet bedt om at tjene som rådgiver i ældsternes kvorumspræsidentskab.« Det ville være mere passende at sige: »Jeg er blevet kaldet til at tjene som rådgiver.«

Vi kalder ikke os selv til embeder i Kirken. Vi tager imod kaldelsen fra dem, der præsiderer over os. Det er vores præsiderende brødres ansvar bønsumt at adspørge Herren om hans vilje i forbindelse med en stilling i Kirken.

Præstedømmet kan ikke deles op. En ældste har lige så meget præstedømme som en apostel. Når en mand modtager præstedømmet, modtager han det hele. Men der er embeder i præstedømmet – inddelinger af myndighed og ansvar.

Præstedømmets kraft kommer gennem et trofast og lydigt liv, hvor man ærer pagterne. Den øges ved at udøve og bruge præstedømmet i retfærdighed.

Princippet om åbenbaring fungerer. Kaldelsen fremføres derpå af den præsiderende embedsmand, som handler på Herrens vegne.⁷

Vigtigheden af ordination

»Præstedømmet overdrages gennem ordination, ikke kun ved at indgå en pagt eller modtage en velsignelse. Således har det været siden begyndelsen. Uanset hvad de antager, forudsætter eller udleder fra noget, der er blevet sagt eller skrevet tidligere eller nu, er en direkte ordination til et embede i præstedømmet måden, og den eneste måde, hvorpå det er blevet eller nu bliver overdraget.

Og skrifterne gør det meget klart, at den eneste gyldige overdragelse af præstedømmet kommer fra »en, der har myndighed, og det er kirken bekendt, at han har myndighed og er blevet behørigt ordineret af kirkens overhoved« (L&P 42:11) ...

Overse ikke det enkle, selvfølgelige og uomstødelige: Præstedømmet har altid og vil altid blive overdraget ved ordination af en, som bærer den rette myndighed, og som det er Kirken bekendt, at han har. Og selv når præstedømmet er blevet overdraget, har en person ingen myndighed ud over den, der tilhører det konkrete embede, hvortil personen er blevet ordineret. Disse grænser gælder tilsvarende for de embeder, hvortil man bliver indsat. Uautoriserede ordinationer eller indsættelser videregiver intet, hverken magt eller myndighed i præstedømmet.⁸

Præstedømmets kraft

»Vi har gjort det rigtig godt med hensyn til at fordele præstedømmets *myndighed*. Vi har præstedømmets myndighed på plads næsten alle steder. Vi har kvorummer af ældster og højpræster verden over. Men fordelingen af præstedømmets *myndighed* er løbet forud, synes jeg, for fordelingen af præstedømmets

kraft. Præstedømmet har ikke den styrke, det burde have, og får den ikke, førend præstedømmets *kraft* er så solidt sikret i familierne, som det bør være ...

Præstedømmets myndighed er med os. Efter vi har samordnet og organiseret alt det, er det nu vores ansvar at aktivere præstedømmets *kraft* i Kirken. Præstedømmets *myndighed* kommer gennem ordination, *kraften* i præstedømmet kommer gennem et trofast og lydigt liv, hvor man ærer pagterne. Den øges ved at udøve og bruge præstedømmet i retfærdighed.

Så fædre, jeg vil gerne minde jer om jeres kaldelses hellige natur. I har kraften i præstedømmet direkte fra Herren for at beskytte jeres hjem. Der vil være tider, hvor alt der står som skjold mellem jeres familie og modstanderens unoder, vil være den kraft. I vil modtage vejledning fra Herren gennem Helligåndsgaven.⁹

»*Kraften*, som I modtager, afhænger af, hvad I gør med denne hellige, usynlige gave.

Jeres myndighed kommer gennem jeres ordination, men jeres kraft kommer gennem lydighed og værdighed ...

Kraft i præstedømmet kommer ved at gøre jeres pligt i de almindelige ting: Overvære møderne, acceptere opgaver, læse i skrifterne og holde visdomsordet.¹⁰

Herrens sande tjenere

»Vi ved ikke af, at præstedømmenøgler bliver udøvet i andre kristne kirker. Det virker underligt, at vi af nogle bliver betegnet som ikke-kristne, når vi er de eneste, der har den myndighed og organisation, som han oprettede.

De nuværende Tolv er meget almindelige mennesker. De er ikke, ligesom de oprindelige tolv heller ikke var det, noget bemærkelsesværdigt enkeltvis, men samlet udgør De Tolv en magt.

Vi kommer fra en mangfoldighed af erhverv. Vi er videnskabsmænd, jurister og lærere.

Ældste [Russel M.] Nelson var pioner inden for hjertekirurgi ...

Adskillige i dette kvorum har været i militæret – en er sømand, andre marinesoldater og piloter.

De har haft forskellige kirkekaldelser: Hjemmelærere, lærere, missionærer, kvorumspræsidenter, biskopper, stavspræsidenter, missionspræsidenter, og vigtigst af alt, ægtemænd og fædre.

De studerer og underviser alle i Jesu Kristi evangelium. Det, der forener os, er vores kærlighed til Frelseren og hans Faders børn og vores vidnesbyrd om, at han står som overhoved for Kirken.

Næsten alle De Tolv kommer fra ydmyge kår, ligesom de gjorde, dengang Frelseren var her. De levende Tolv er forenede i deres virke indenfor Jesu Kristi evangelium. Da kaldelsen kom, lod de så at sige hver især deres garn være og fulgte Herren.«¹¹

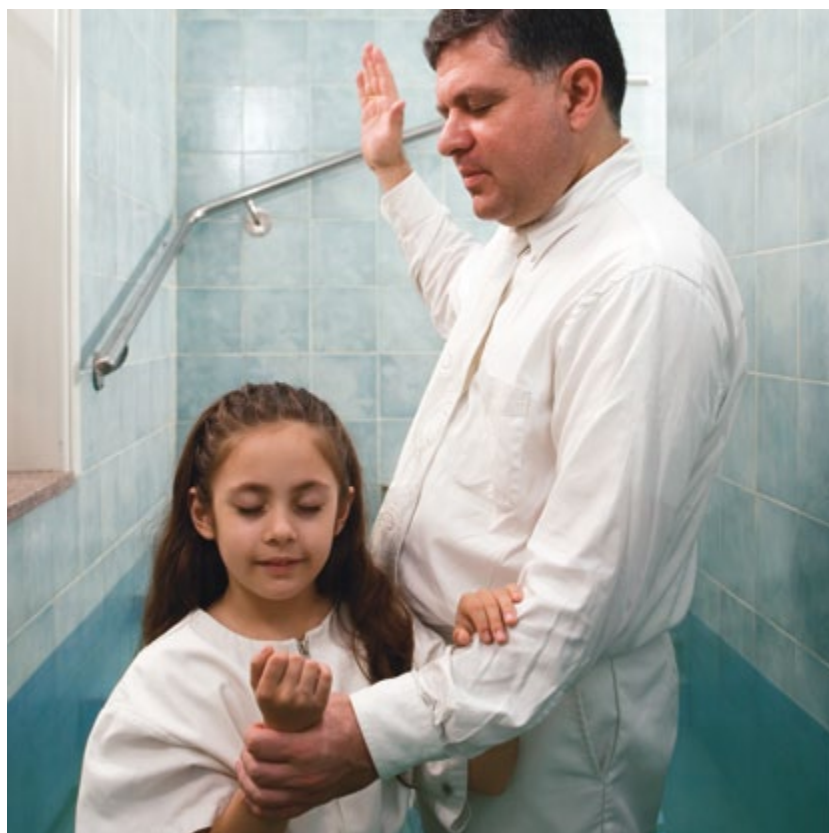
»Jeg bekræfter for jer, at de 14 mænd, som jeg deler ordinationen med, virkelig er apostle. Ved at erklære dette siger jeg ikke mere, end Herren har sagt, ikke mere end det kan åbenbares til enhver, som søger med et oprigtigt hjerte og fast fortsæt om et individuelt vidnesbyrd fra Ånden.

Disse mænd er virkelig Herrens tjenere, giv agt på deres råd.«¹²

Et apostolsk vidnesbyrd

»Der er så mange kompetencer, som jeg mangler. Der er så meget i mine bestræbelser på at tjene, der mangler. Der er kun en eneste ting, én kvalifikation, der kan forklare det. Ligesom Peter og alle de, der siden hen er blevet ordineret, har jeg *det* vidnesbyrd.

Jeg ved, at Gud er vor Fader. Han præsenterede sin Søn Jesus Kristus for Joseph

Smith. Jeg kundgør over for jer, at jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han lever. Han blev født i tidens midte. Han underviste i sit evangelium og blev prøvet. Han led og blev korsfæstet og opstod den tredje dag. Han har, ligesom sin Fader, et legeme af kød og knogler. Han udførte sin forsoning. Om ham bærer jeg vidnesbyrd. Jeg er et vidne om ham.«¹³ ■

NOTER

1. »Sådan overdrages præstedømmet: Læren, princippet og måden«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 21. juni 2003, s. 1.
2. »De Tolv«, *Liahona*, maj 2008, s. 85.
3. »Hvad enhver ældste bør vide – og ligeledes enhver søster: En indføring i principperne for præstedømmets ledelse«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 17.
4. »Det Aronske Præstedømme«, *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 55-57.
5. »En appel til vordende ældster«, *Den danske Stjerne*, juni 1977, s. 10-12.
6. »Sådan overdrages præstedømmet«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 21. juni 2003, s. 1-2.
7. »Hvad enhver ældste bør vide«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 21-22.
8. »Templet, præstedømmet«, *Stjernen*, juli 1993, s. 20
9. »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2010, s. 7, 9
10. »Det Aronske Præstedømme«, *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 59, 60.
11. »De Tolv«, *Liahona*, maj 2008, s. 85-86.
12. »De Tolv Apostle«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 7-8.
13. »De Tolv«, *Liahona*, maj 2008, s. 87.

Fædre, jeg vil gerne minde jer om jeres kaldelses hellige natur. I har kraften i præstedømmet direkte fra Herren for at beskytte jeres hjem.

Dine ARONSKE PRÆSTEDØMMEPLIGTER

I er blevet ordineret til Det Aronske Præstedømme.

Hvad er det så, man gør nu?

Paul VanDenBerghe

Kirkens Tidsskrifter

Du er måske en helt ny diakon, som blev ordineret sidste søndag, eller en lærer, der hjælper med at forberede nadveren hver uge. Eller du er måske en erfaren præst med stor viden om tjenesteprojekter og i at vejlede de yngre lærere og diakoner i deres nye ansvar. Men alle præstedømmebærere har et fælles kald fra Herren: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og ... handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget« (L&P 107:99).

Men hvor skal I søge for at lære om denne pligt? Det første sted ville være skrifterne. Nærmere bestemt skal I studere de afsnit i Lære og Pagter, hvor Det Aronske Præstedømmes pligter bliver beskrevet: Afsnit 20:46-60, 72-79 og afsnit 84:111.

En anden god kilde er hæftet *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*. Dette hæfte inddeler jeres præstedømmepligter i tre afsnit: (1) »Administration af præstedømmeordinancer«, (2) »Tjen andre«, og (3) »Indbyd alle

til at komme til Kristus.« I afsnittene »Præstedømmepligter« for hvert embede – diakon, lærer og præst – vil I kunne finde yderligere skriftsteder, I kan studere samt forslag til at lave jeres egen plan for, hvordan I bedre kan forstå jeres præstedømmepligter.

Lad os kaste et blik på nogle af de største pligter i Det Aronske Præstedømme.

Diakoner

En diakon er et godt eksempel for de andre medlemmer af kvorummet og for andre kirkemedlemmer. Han lever et retskaffent liv og forbliver værdig til at udøve præstedømmet.

Han omdeler nadveren. Dette er en af diakonens helligste pligter. Når en diakon udfører denne pligt, repræsenterer han Herren. Han bør være værdig til at give nadverens emblemer til Kirkens medlemmer. Han bør klæde sig og opfører sig på en sådan måde, der afspejler nadverens hellighed. Om muligt bør han bære en hvid skjorte.

En diakon tjener som en stående

At blive ordineret til det Aronske Præstedømme bringer særlige rettigheder, ansvar og pligter med sig. For at lære, hvad disse er, vend jer da først mod skrifterne. En anden god kilde er hæftet *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*.

tjener, der er udpeget til »at våge over kirken« (L&P 84:111). Han skal også »advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). Dette ansvar omfatter at føre kvorummets medlemmer og andre unge mænd ind i fællesskabet, underrette medlemmerne om møder i Kirken, tale ved møder, fortælle andre om evangeliet og bære vidnesbyrd.

Han hjælper biskoppen med at »forvalte ... det timelige« (L&P 107:68). Dette ansvar kan omfatte at indsamle fasteofre, drage omsorg for de fattige og trængende, passe på kirkebygningen og grunden samt tjene som budbringer for biskoppen ved kirkemøder.

Han deltager i kvorummets undervisning ved aktivt at studere evangeliet. Andre pligter omfatter at hjælpe medlemmer med at dække deres timelige behov, forberede sig til og udføre missionering, støtte og hjælpe kvorumspræsidenten, aktivere unge mænd i kvorumsalderen og lære evangeliet.

LEV OP TIL JERES ÆDLE NATUR

»Vi kalder på jer vidunderlige unge brødre til flittigt at stræbe efter at blive »født på ny.« Bed om denne store forandring i jeres tilværelse. Studér skrifterne. Ønsk mere end noget andet at kende Gud og at blive som hans hellige Søn. Nyd jeres ungdom, men aflæg »det barnlige«:

Sky blasfemisk og tåbelig plapren.

Flygt fra alt dårligt.

Undgå strid.

Omvend jer, hvor det er nødvendigt.

Dette vil bidrage til, at I udvikler jer til at blive modne og værdige mænd. I vil besidde egenskaberne mod, troværdighed, ydmyghed, tro og godhed. Vennerne vil beundre jer, forældre vil prise jer, brødre i præstedømmet vil sætte deres lid til jer, og de unge piger vil forgude jer og blive bedre takket være jer. Gud vil ære jer og begave jeres præstedømmetjeneste med kraft fra det høje.«

Biskop Keith B. McMullin, andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, »Det Aronske Præstedømmes kraft«, *Liahona*, nov. 2011, s. 48-49.

Lærere

En lærer har alle diakonens ansvar. Han har desuden følgende ansvar:

Han forbereder nadveren. Det er lærerens ansvar altid at have nadveren klar til nadvermødet. At forberede nadveren er et godt eksempel på at yde tjeneste uden at forvente ros. Medlemmerne ved ofte ikke, at det er lærerne, der forbereder nadveren, men tjenesten bliver ikke desto mindre udført, og Herren er tilfreds, da det er sand tjeneste.

»Lærerens pligt er altid at våge over kirken og at være hos dem og styrke dem« (L&P 20:53). Dette gør han blandt andet ved at tjene som hjemmelærer.

Han skal »se til, at der ikke er nogen ugudelighed i kirken, ej heller indbyrdes nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ond tale« (L&P 20:54). Dette ansvar indebærer at være en fredsstifter ved at hjælpe medlemmerne med at enes. Han bør opmuntre dem omkring sig til altid at se det gode i andre.

Han skal også »påse, at kirken ofte mødes, og påse, at alle medlemmer gør deres pligt« (L&P 20:55). En del af dette ansvar indebærer at invitere andre til at komme i kirke.

Præster

En præst har alle diakonens og lærerens ansvar. Han har desuden følgende ansvar:

Han forretter nadverbordet. Æren ved at administrere nadveren gives

præsterne, som beder nadverbønnen. En præst bør være bekendt med nadverbønnen, klæde sig anstændigt og vaske hænder før udførelsen af denne ordinance. Frem for alt andet bør præsterne være værdige til at udføre denne hellige ordinance som Herrens repræsentanter.

En anden af præsternes pligter er at døbe med tilladelse fra biskoppen eller grenspræsidenten (se L&P 20:46). At døbe med den rette autoritet er en af de vigtigste og helligste ordinanceer i Kirken, for det er gennem denne ordinance, at vi bliver medlemmer af Kirken, bliver tilgivet vore synder og træder ind på stien til det celestiale rige.

»Præstens pligt er at prædike,

undervise, forklare, [og] formane« (L&P 20:46). Dette betyder, at en præst er kaldet til at undervise andre i evangeliets principper. For at kunne undervise i evangeliets principper må han derfor først lære, hvad de er. Dette ansvar vil være en stor hjælp i hans forberedelser til at tjene en mission.

Han skal »besøge hvert medlems hjem og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og at varetage alle familiemæssige pligter« (L&P 20:47). En præst gør dette, når han udfylder sit ansvar som hjemmelærer og besøger sine tildelte familier.

Han har autoriteten til at bekræfte Det Aronske Præstedømme og ordinere andre præster, lærere og diakoner, men kun med tilladelse fra biskoppen eller grenspræsidenten (se L&P 20:48). Myndigheden til at overdrage Det Aronske Præstedømme er hellig.

Unge Piger og præstedømmet

Selvom præstedømmets myndighed kun bliver skænket værdige mænd i Kirken, er præstedømmets velsignelser tilgængelige for alle – og disse velsignelser er de samme for mænd og kvinder, piger og drenge, rige og fattige. Alle Guds børn har det privilegium at modtage de samme frelsende præstedømmeordinancer.

Som Guds udvalgte døtre har alle døbt unge piger også modtaget Helligåndsgaven. De har retten til at

søge og blive velsignet med åndelige gaver såsom »tungemålgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse, udlægning af tungemål og så videre« (TA 1:7). Når unge piger lever retskaffent og stræber efter at tjene andre ved at modtage og udvikle Åndens gaver, vil deres gode eksempel have en stærk indflydelse på de unge mænd omkring dem.

Hvordan kan de unge piger hjælpe de unge mænd til at være værdige præstedømmebærere? En ung mand svarede: »Jeg tror de to største ting, de kan gøre, er at klæde sig anstændigt og være venlige mod alle. Den anstændige kjole hjælper mig til at holde mine tanker under kontrol, og så kan jeg faktisk se på dem, mens jeg taler!«

Vor himmelske Fader hjælper jer

Når I diakoner, lærere og præster forstår og udfører jeres præstedømmepligter, vil I opleve glæden, der kommer af at administrere præstedømmeordinancer, tjene andre og indbyde alle til at komme til Kristus. I deres budskab til aronske præstedømmebærere skrev Det Første Præsidentskab: »Vor himmelske Fader har stor tiltro og tillid til dig og har et vigtigt værk for dig at udføre. Han vil hjælpe dig, når du vender dig til ham i bøn, lytter til Åndens tilskyndelser, efterlever budene og holder de pagter, du har indgået« (*Udførelse af min Pligt mod Gud*, 2010, s. 5). ■

Selv om præstedømmets myndighed kun overdrages til værdige mandlige medlemmer af Kirken, er præstedømmets velsignelser til rådighed for alle, mand eller kvinde.

MERE OM PRÆSTEDØMMEPLIGTER

Besøg DutytoGod.Lds.org og find information, videoer og beretninger om præstedømmepligter og Pligt mod Gud.

GA TIL MISSIONSHJEMMET!

Morgenen efter jeg var vendt hjem til Ghana fra min mission i Elfenbenskysten, vågnede jeg kl. 6. Min aftale med stavspræsidenten for at blive afløst var ikke før om eftermiddagen, så jeg besluttede mig for at sove længe. Da jeg faldt i søvn, fik jeg en tilskyndelse: »Gå til Cape Coasts missionshjem.« Jeg kendte Ghanas Cape Coast missionshjem, men jeg vidste ikke, hvorfor jeg var nødt til at tage derhen den morgen.

Efter at have tænkt de tanker blev jeg lidt urolig på grund af tilskyndelsen, så jeg drog af sted mod

missionshjemmet. På vejen derhen tænkte jeg over, hvad jeg dog skulle sige til missionspræsidenten. Efter som jeg vidste, han ville spørge til mit besøg, prøvede jeg at finde på et passende svar.

Da jeg ankom, havde jeg stadig intet svar. Missionspræsidenten, Melvin B. Sabey, inviterede mig ind på sit kontor, da han troede, jeg kom for at blive afløst. Efter et par spørgsmål henviste præsident Sabey mig til stavspræsidenten for at blive afløst.

»Det ved jeg godt, præsident,« svarede jeg.

Missionspræsidenten stillede mig selv samme spørgsmål, jeg selv havde forsøgt at besvare: »Hvorfor er du her i formiddag, ældste Mobio?«

Han tav nogle sekunder og stillede mig så det spørgsmål, jeg selv havde forsøgt at besvare: »Hvorfor er du så her i formiddag, ældste Mobio?«

»Præsident Sabey, jeg har ikke et passende svar på det spørgsmål,« svarede jeg. »Jeg ved bare, at jeg her til morgen fik en stærk tilskyndelse til at komme herhen.«

Han tav igen et øjeblik og fortalte mig sagte: »Ældste Mobio, din tilstedeværelse er den hjælp, jeg bad om i går.« Han forklarede, at hans assistent var lige ankommet med nye missionærer. Blandt dem var der en fra Elfenbenskysten, den første fransktalende missionær han nogensinde havde haft, og han anede ikke, hvordan han skulle kommunikere med ham. Så erklærede han: »Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader hørte min bekymring i går aftes.«

Endelig fandt jeg årsagen til min tilskyndelse den morgen. Vi sluttede os til de nye missionærer, og jeg oversatte for ældsten fra Elfenbenskysten, idet han begyndte sin mission.

Syv måneder senere vendte jeg tilbage til Elfenbenskysten for at forny mit pas og fortalte min missionspræsident om denne vidunderlige oplevelse. Han fortalte mig: »Vi er redskaber i Herrens hænder. Han ved, hvordan og hvornår vi kan bruges i hans værk.«

Jeg ved, at hvis vi vil fordybe os i vor himmelske Faders vidunderlige værk, behøver vi ikke bekymre os. Vi skal blot give agt på tilskyndelserne fra den stille, sagte røst og lade Herren lede os. ■

Felicien Dogbo Mobio, Ghana

JEG LYTTEDE ANDEN GANG

Jeg var ved at falde i søvn aftenen før en rejse, da jeg fik tilskyndelsen til at købe en fælg og et dæk til vores 15 år gamle bil, som ikke havde et reservedæk. Den næste dag havde jeg rigtig travlt og glemte tilskyndelsen. Vi pakkede bilen med vores tre børn og udstyr og drog af sted mod min fars hus, der lå fire timers kørsel væk.

På vejen derhen eksploderede et af dækkene. Vi måtte have bilen slæbt til den nærmeste by for at få et nyt dæk. Det kom til at koste tre gange så meget, som det ville have kostet at købe en fælg og dæk derhjemme, og så brugte vi 90 minutter på at vente. Jeg lærte at påskønne Åndens tilskyndelser og besluttede mig for at følge dem bedre i fremtiden.

Fire år og to børn senere planlagde vi igen at besøge min far, der nu boede 13 timers kørsel væk. Vi havde nu en anden bil, der var 14 år gammel. En uge før vi skulle af sted, følte jeg, at jeg skulle erstatte bilens reservedæk. Med min tidligere oplevelse i erindringen fulgte jeg tilskyndelsen. Nogle dage senere fik jeg tilskyndelse til at købe nogle bagageremme til noget udstyr, hvor vi før havde brugt reb. Jeg havde brug for to, men købte et sæt med fire. Jeg lagde de to ekstra ned i vores nødudstyr.

På vejen hjem fra min far gjorde vi holdt for at spise aftensmad. Mens jeg var i færd med at få noget ud af tagboksen på bilen, rørte min treårige datter ved bildøren. Den faldt

af! Vi var taknemlige for, at døren ikke ramte hende. Vi var cirka 800 km hjemmefra en fredag aften, så jeg lirkede døren på plads, så vi kunne komme af sted, men den sad ikke i dens hægter, så vi kunne høre motorvejen, mens vi kørte. Jeg kørte ind til siden og brugte en af de ekstra bagageremme til at fastgøre døren.

Et par timer efter begyndte bilen at ryste voldsomt. En høj bankelyd kom fra den rystende dør, men remmen holdt den på plads. Jeg kørte ind til siden, og så, at et af vore dæk havde

mistet sit bælte. Jeg kunne hurtigt erstatte det med reservedækket, jeg havde købt nogle uger forinden, og så var vi på vej igen.

Jeg er taknemlig for Helligåndens tilskyndelser, som beskyttede os på vore rejser. Jeg ved, at vor himmelske Fader våger over os, hvis vi lytter til den »stille, sagte røst« (1 Kong 19:12, se også 1 Ne 17:45, L&P 85:6), giver agt på hans tilskyndelser og beder om hjælp, når vi har brug for den. ■

Matthew D. Flitton, Kirkens Tidsskrifter

Bilen begyndte at ryste voldsomt. Jeg kørte ind til siden, og så, at et af vore dæk havde mistet sit bælte.

JEG PLANTEDE FRØ

Som led i min undervisning i forretningsetik på min overbygning på Schiller Internationale Universitet i Heidelberg i Tyskland skulle hver enkelt studerende fremlægge en 20 minutters mundtlig præsentation ved slutningen af semestret. Universitetslæreren bad mig tale om etik set fra en sidste dages helliges perspektiv.

Jeg blev døbt som 18-årig og blev

kaldet til at tjene en mission i Brasilien året efter. Siden da har jeg fortalt om evangeliet til mange.

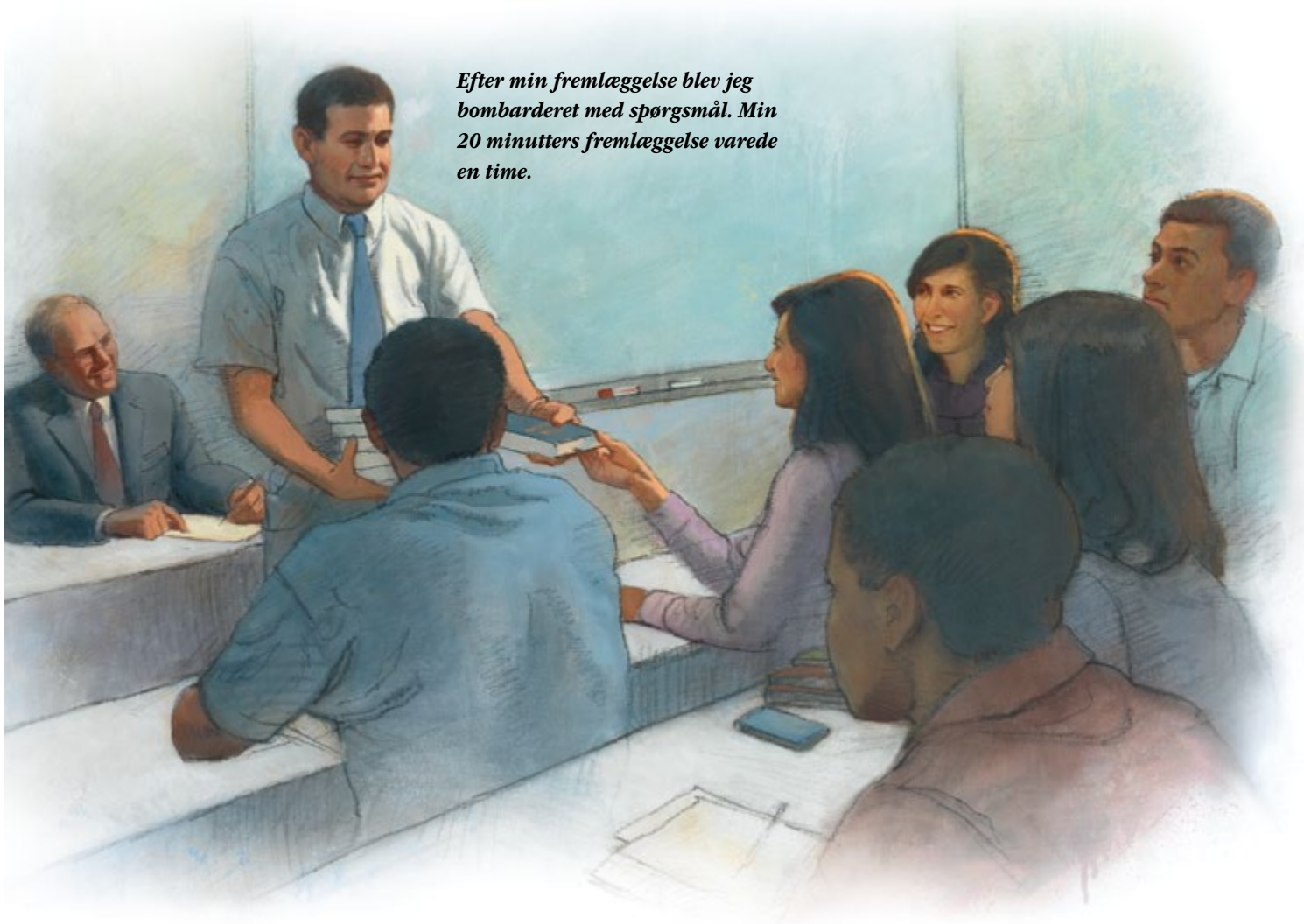
Jeg vidste, det ville blive en udfordring at tale om religiøse emner i et universitetsmiljø, men jeg tog imod udfordringen. Jeg besluttede mig for at forberede en fremlæggelse med udgangspunkt i informationen fra Mormon.org.

Mit universitet har studerende fra

hele verden. Med 19 studerende fra forskellige nationer afspejler mit forretningsetikhold mangfoldigheden.

Fremlæggelserne i etik begyndte med to studerende fra Indien efterfulgt af en studerende fra Burma. Jeg var den sidste, der skulle fremlægge. Jeg talte om »Familien: En proklamation til verden«, trosartiklerne og om andre emner i evangeliet. For de fleste studerende var det

Efter min fremlæggelse blev jeg bombarderet med spørgsmål. Min 20 minutters fremlæggelse varede en time.

HVORDAN VIDSTE DU, AT DU SKULLE KOMME?

første gang, de hørte om Kirken.

Jeg afsluttede med mit vidnesbyrd om evangeliet og om vigtigheden af at gøre det, der er ret trods pres udefra. Til slut gav jeg alle en Mormons Bog på deres eget sprog. Efter min fremlæggelse blev jeg bombarderet med spørgsmål. Min 20 minutters fremlæggelse varede en time.

Næste dag fortalte en ven fra Indien mig, at han var meget imponeret over min fremlæggelse, og at han allerede havde læst en del af Mormons Bog. Hans ven, der også var fra Indien, bad også om et eksemplar. Senere fortalte en ven fra Burma mig, at hun var glad for at høre om Kirken, specielt læren omkring familien og kyskhedsloven, da hun selv troede på de principper. Hun lovede at læse Mormons Bog.

Mine venner fra Ghana takkede mig for at have fortalt om genoprettelsen og lovede, at de ville forsøge at se templet i Accra. Min ven fra Liberia fortalte mig, at han fandt mit budskab inspirerende, og at det gav ham håb for fremtiden.

Jeg var glad for, at Herrens Ånd havde bekræftet mit budskab. Vi ser måske ikke altid den indflydelse, vores ord kan have, men jeg ved, at min fremlæggelse vil bære frugt i fremtiden. Jeg håber, at nogle af personerne fra det hold en dag vil tage imod evangeliet og blive redskaber i Herrens hænder til at prædike genoprettelsens budskab for hvert folkeslag, stamme, tungemål og folk (se L&P 133:37). ■ Abel Chaves, Tyskland

Da jeg var 33 år gammel, døde min mand af en hjernesvulst. Pludselig stod jeg som enlig forælder, der skulle opdrage vore tre børn alene. Det var en udfordrende tid i mit liv, men Herrens løfte om, »at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig« (L&P 122:7), gav mig modet til at gå fremad.

Jeg blev senere gift og flyttede til en ny menighed, hvor jeg blev kaldet som hjælpeforeningspræsident. En dag, mens jeg gik derhjemme og gjorde rent, fik jeg en tydelig fornemmelse af at skulle besøge en mindre aktiv søster, der for nylig havde mistet sin mand. Jeg afviste indskydelsen med den begrundelse, at jeg havde så meget, jeg skulle nå. Jeg er flov over at skulle indrømme, at jeg modtog samme tilskyndelse to gange mere, før jeg handlede på den.

Da jeg ankom til søsterens hus, var der mørkt. Jeg ringede på og ventede. Jeg bankede kraftigt på og ventede lidt mere.

Da jeg vendte mig for at gå, blev lyset ved døren tændt, og døren blev langsomt åbnet. Søsteren kiggede tøvende ud gennem døråbningen. Jeg glemmer aldrig, hvad hun spurgte om: »Hvordan vidste du, at du skulle komme?« Hun fortalte mig, at hun havde grædt hele dagen og følte, at hun ikke kunne fortsætte uden sin mand.

Vi talte sammen i nogle timer den aften. Jeg husker ikke meget af, hvad der blev sagt, men jeg kan huske, at jeg fortalte hende: »Jeg ved virkelig, hvad du går igennem.« Jeg forsikrede hende om, at tiden var hendes ven,

Da jeg vendte mig for at gå, blev lyset ved døren tændt, og døren blev langsomt åbnet. Søsteren kiggede ud gennem døråbningen.

og at Herren ville våge over hende. Mens vi talte sammen, bemærkede jeg, at det sorgfulde ansigtsudtryk, hun før havde haft, var nu erstattet med et fredfyldt udtryk.

Ved slutningen af vores samtale gav jeg hende et dybfølt kram. Jeg var så taknemlig for, at jeg var blevet tilskyndet til at besøge hende. Jeg vidste, at vor kærlige himmelske Fader havde tilladt mig at hjælpe ham med denne kære søster i en stund, hvor hun havde brug for det. ■ Sherrie H. Gillett, Utah, USA

At samles i fællesskab OM TROEN

Center for Unge Voksne giver mulighed for at lære om evangeliet og deltage i sociale aktiviteter, missionering og aktivering.

Stephanie J. Burns

Barbara Matovu fra Uganda, Sam Basnet fra Nepal, og Elisabeth Olsen fra Norge. Tre forskellige personer fra tre forskellige lande. Alligevel er Barbara, Sam og Elisabeth samlet ét sted, i centret for unge voksne i Oslo, under én sandhed: Jesu Kristi genoprettede kirke.

Disse tre tilsluttede sig Kirken i Oslo efter at have modtaget missionærlektionerne i centret for unge voksne. Faciliteter som den i Oslo er tænkt som et sted, hvor man kan være sammen til aktiviteter, blive undervist i institutklasser, bruge computere og internettet, læse lektier og endog lave mad.

Barbara flyttede i 1998 fra Uganda til Norge, da hun var ni år gammel. Ti år senere, mens hun boede i Oslo, inviterede to missionærer hende til at mødes og lære mere om det gengivne evangelium i centret for unge voksne. Barbara var skeptisk.

»Jeg tænkte, »Endnu et ungdomscenter,« indrømmer hun. »Jeg havde været mange lignende steder før, og jeg må ærligt sige, at jeg

aldrig følte mig godt tilpas i nogen af dem.«

Men dette center viste sig at være anderledes. »Jeg blev overvældet, ligeså snart jeg trådte ind ad døren,« husker Barbara. »Jeg stod stille et øjeblik og forsøgte at blive klog på den følelse, jeg havde. Jeg følte en varme og kærlighed. Jeg følte, jeg var det rette sted, med de rette mennesker, af de rette årsager.«

At samle sig i centre for unge voksne

Initiativet til at bygge centre for de unge voksne begyndte i 2003. Centrene tilbød mere end klasser i religion; unge voksne får også mulighed for at tjene i centrets aktivitetsråd, arbejde med fuldtidsmissionærer ved at undervise og aktivere deres jævnaldrende og omgås seniorægtepar, som får det hele til at køre rundt. Lokalt præstedømmelederskab under ledelse af områdehalvfjerdserne afgør udformningen af centrene i de respektive områder.

De 4 første centre lå i København og i Berlin, Hamburg og Leipzig i Tyskland. Disse første 4 er siden vokset til 141 i 2011 så forskellige steder som Sverige til Cypern. Mange flere er undervejs flere steder i verden, herunder i USA og Afrika.

Gerald og Nancy Sorensen tjente i center for unge voksne i Trondheim i Norge. Der mødte de unge voksne, der kom fra alle steder i verden, heriblandt Afghanistan, Kina, Ghana,

Ovenfor, fra oven:
Barbara Matovu,
Sam Basnet og
Elisabeth Olsen.

Unge voksne har mulighed for at kunne tjene i centrets aktivitetsråd, arbejde med fuldtidsmissionærer ved at hjælpe med at undervise og aktivere deres jævnaldrende og omgås et seniorægtepar.

Iran, Irak, Mozambique, Holland, Nigeria, Rusland, Tyrkiet og Ukraine.

»Der var mange sprog, skikke og uddannelsesmæssige og religiøse baggrunde,« fortæller bror Sorensen, »men alle disse unge voksne havde en fælles interesse i at lære mere om deres himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus. Når vi lærte dem, deres udfordringer og drømme at kende, var det let at se på hver enkelt som et Guds barn. Det var tydeligt at se, at Gud havde vist dem sin store kærlighed, ved at have besvaret deres bønner og ledt deres skridt.«

Præsident Armand Johansen fra Den Norske Mission føler, at de unge voksne bliver ledt til centret med et formål, blandt andet for at blive oplært til fremtidige ansvar. »Kirken i Norge bliver mere og mere mangfoldig,« siger han. »Centrene hjælper de unge voksne til at håndtere det, og til at se, hvor vigtig en rolle Kirken spiller som det fælles bindende element i alle kulturer og folkeslag,« siger præsident Johansen. »Jeg ser centrene som store samlingspunkter, steder, hvor den sociale barriere og fordomme formindskes.«

At blive forenet i Kristus

Barbara Matovu husker den første gang, missionærene tog hende med til en aktivitet i centret for at møde andre unge voksne. Hun troede, hun vidste, hvad der ventede hende.

»Hele mit liv har jeg altid tilhørt en gruppe,« forklarer Barbara. »Og grupperne var altid knyttet til en definition – du tilhørte den sporty gruppe eller den internationale gruppe eller en anden form for gruppe. Så da folk begyndte at møde op i centret, var det mærkeligt, at ingen syntes at have en holdning, der sagde 'Jeg er tilhører den populære gruppe, så dig taler jeg ikke med.«

De første fire centre for unge voksne er nu vokset til 141 med planer om flere andre steder i verden.

Først tænkte jeg, »Lader de som om? Er det en forestilling? Men efter et stykke tid gik det op for mig, at det ikke betyder noget, hvem vi er, hvor vi kommer fra, eller hvilket sprog vi taler. Vor himmelske Faders kærlighed er for alle. Normalt tager det lidt tid for mig at finde min gruppe, men denne gang følte jeg ikke, at jeg behøvede en gruppe. Jeg var bare Barbara, og jeg kunne være Barbara over for alle.«

Elisabeth Olsen fortæller, at hun føler sig ydmyg over at kunne se sin plads i sin himmelske familie. »Når du møder folk fra en anderledes kultur eller samfund, er det let at sætte folk i bås. Jeg har lært at åbne mine egne øjne mere og se folk gennem Kristi øjne,« siger hun. »I centret har vi alle forskellige kulturelle baggrunde, men vi har en ting til fælles: Vi vil gerne være sammen med Jesus Kristus og Gud igen.«

At blive et, men ikke den samme

Nogle ville måske være på vagt over for ideen om enighed, fordi de tror, det bliver på bekostning af individualiteten. »En del folk er bange for religion, fordi de tror, den gør

os alle ens, eftersom vi efterlever de samme befalinger,« forklarer Elisabeth. »Men sådan hænger det slet ikke sammen. Gud har skabt os alle som enkeltpersoner. Vi har måske den samme tro, men vi har forskellige egenskaber og gaver, og det er det, der giver os vores individualitet. Gud ønsker, vi skal være forskellige, for vi har alle forskellige missioner.«

Sam Basnet har også mærket en bekymring fra venner, som tror, religiøse regler er begrænsende. »En ven sagde til mig, »Hvis du går i kirke, skal du følge andres regler«, fortæller han. Men Sam følger Kirkens standarder, fordi han bønsonst har søgt personlig åbenbaring for at bekræfte sine valg.

Og det er ved at tale til sine børn individuelt, at Herren forener dem, forklarer Sam. »Gud siger, at alle nationer og tunger skal tilbede ham« (se Mosi 27:31), siger han. »Ved at møde forskellige mennesker lærer jeg at værdsætte forskellige kulturer. Og ved at opleve så stor forskellighed tænker jeg, at, ja, Gud har en plan om at forene os i fred.«

At ankomme til det ultimative samlingssted

Lige så meget som disse unge voksne værdsætter kraften ved at samles i et center for unge voksne, forstår Kirkens ledere, at dette kun er begyndelsen. Som ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har belært om, så er det vigtigste samlingssted templet.¹

Sam har forberedt sig til at komme i Herrens hus ved at omgive sig med gode venner i centret. »At lære så mange mennesker at kende fra så mange forskellige steder hjælper mig også til at være optimistisk omkring verden,« siger han. »Jeg vil gerne være et godt eksempel over for mine venner, og det

STYRKE I AT VIDE, AT VI ALLE ER GUDS BØRN

»Der findes styrke i vores forskellighed. Der findes dog større styrke i det mandat, Gud har givet hver enkelt af os, til at opløfte og velsigne alle hans sønner og døtre, uanset deres etniske eller statsborgerskabslige oprindelse eller anden forskel.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 664.

har gjort, at jeg er mere egnet til Gud og mere egnet til at komme i hans hus.«

En måned efter sin dåb tænkte Barbara først på at komme i templet, da hun deltog i en familieaftenslektion i centret. Efter lektionen begyndte hun at stille spørgsmål.

»At have venner, der vidste, hvad templet betød for dem, hjalp mig til at forstå, hvad templet kunne betyde for mig. Da de forklarede mig om templet, følte jeg Helligånden,« mindes Barbara. »Jeg indså, at alle de steder, jeg havde forestillet mig at blive gift – en pæn kirke eller på stranden – ikke kunne måle sig med templet. Fra det øjeblik var templet ikke længere kun en bygning. Det var noget, jeg ville se frem til, og et sted jeg en dag kunne komme med min fremtidige mand.«

Elisabeth har ligeledes sat templet som et af sine vigtigste mål. »Når jeg skal til templet, smiler jeg, som om jeg lige har vundet en million,« siger hun. »Jeg ved, Gud ønsker, at alle skal komme der og modtage alle de velsignelser og gaver, han har til os. At komme i templet og være tempelværdig er sand succes. Jeg kan komme til templet og være så tæt på Gud – det tætteste på at være hjemme – som det er muligt for mig her på jord.«

Det celestiale rige er, selvfølgelig, det ultimative samlingssted, et sted, hvor Barbara ikke ønsker, der skal være nogle tomme sæder. »Kristus sagde, at det kun er gennem ham, at vi kan vende tilbage til vor himmelske Fader, men han sagde også, at noget af det største, vi kan gøre i dette liv, er at tjene andre (se Joh 21:15-17). Og at tjene hinanden er at hjælpe en anden med at komme hjem til vor himmelske Fader, for man har ikke lyst til at komme alene.« ■

NOTE

1. Se David A. Bednar, »Erefuldt have ry og anseelse«, *Liahona*, maj 2009, s. 97.

SAMLING VERDEN OVER

Kirkens centre for unge voksne er organiseret under præstedømmeleddelse, oftest på områdehalvfjerds-niveau. I 2011 var der centre i 3 afrikanske lande, i 28 lande i Europa, i 7 amerikanske stater og i den Dominikanske Republik. Få flere oplysninger ved at tale med din biskop eller grenspræsident.

Afrika	Finland	Spanien
Den Demokratiske Republik Congo	Frankrig	Sverige
Sydafrika	Grækenland	Tjekkiet
Zimbabwe	Holland	Tyskland
	Irland	Ungarn
	Island	Wales
Centralamerika	Italien	Østrig
Den Dominikanske Republik	Kap Verde	
	Moldova	USA
	Norge	Arizona
Europa	Polen	Californien
Albanien	Portugal	Georgia
Belgien	Rumænien	Indiana
Cypern	Schweiz	Louisiana
Danmark	Skotland	New Mexico
England	Slovenien	Wisconsin

»Jeg bliver ofte helt overvældet, når jeg tænker på alt det, jeg skal gøre for at efterleve evangeliet. Hvor skal jeg begynde?«

Livet kan være overvældende, når man prøver at gøre alt på én gang. I ville for eksempel føle jer helt overvældede, hvis I prøvede at gå til seminar, i skole, på arbejde, i templet og til GUF på én dag. Men hvis I prioriterer kirkeaktiviteterne og planlægger tid til dem, vil I have fremgang. Kirkeaktiviteter såsom seminar, bøn, Pligt mod Gud eller Personlig fremgang er nogle af de vigtigste ting, I som teenagere kan beskæftige jer med. De tager måske lidt ekstra tid, men I vil blive velsignet for de ofre, I yder for at være lydige.

For at lære, hvordan I kan finde tiden til disse aktiviteter, søg da inspiration gennem bøn og ved at tænke over, hvordan I bruger jeres tid. Søndag er en god dag til at planlægge både evangeliske og andre vigtige aktiviteter i den kommende uge. Det kan også være en hjælp at tale med jeres forældre og kirkeledere om dette spørgsmål.

Når I overvejer alt det, I skal, så husk på, at Kirkens klasser, programmer og aktiviteter er inspirerede – de er en hjælp til at styrke jeres vidnesbyrd, holde befalingerne, forberede jer til at tjene på mission og til at blive gift i templet.

Når I forsøger at være trofaste i evangeliet, vil Herren »berede en vej« (1 Ne 3:7), for at hjælpe jer med at holde befalingerne, selv når I føler jer overvældede. At holde befalingerne inviterer Ånden ind i jeres liv. Og det at føle Ånden viser jer, at I åndeligt er på rette vej.

Gør de små og enkle ting

Herren ser ikke efter, om vi er fuldkomne i alt, han ønsker dog, at vi gør så meget, som vi nu kan. Hvis det indebærer at begynde med de grundlæggende ting, såsom dagligt skriftstudium og bøn, vil han være tilfreds med vore anstrengelser. Når vi er villige til at efterleve evangeliet og gøre de små og enkle ting, der kræves af os, vil alle de

overvældende ting, han beder os om at gøre, ikke synes så overvældende mere.

Hunter D., 17 år, Tennessee i USA

Efterlev evangeliet med din familie

Det er meget vigtigt at efterleve evangeliet sammen med vores familie. Vi kan begynde med at efterleve det sammen gennem familiebøn, familieskriftstudium, familieaften og ved at udføre slægtsforskning. Disse grundlæggende principper hjælper os til virkelig at forstå, hvad Jesu Kristi evangelium kan gøre i vores liv.

Cherry O., 19 år, Davao på Filippinerne

Gør jeres bedste

Jeg har erfaret, at når man prøver at gøre alt, bliver man stresset. Hvis man bare prøver at gøre sit bedste hver dag, så skal det nok gå godt. Hvis man lytter til Helligånden og holder sig tæt til Herren gennem bøn og skriftstudium, vil tingene falde på plads, og man vil snart blive den person, Herren mener, man kan være. Jeg prøvede at være næsten fuldkommen, og jeg bekymrede mig over ikke at være god nok, men det er ikke det, Herren ønsker. At føle sig utilstrækkelig og nedgøre sig selv kommer ikke fra Herren. Så giv ham blot jeres bedste, så vil I finde fred og glæde i jeres liv.

Zandi C., 16 år, Wyoming i USA

Søg Herrens hjælp

Læs i skrifterne og bed dagligt. Søg altid at være i harmoni med Helligånden. Vor himmelske Fader vil hjælpe jer med at efterleve evangeliet. Søg altid hans hjælp. Bed om hans vejledning, så I kan gøre det, han håber, I vil gøre. Med hvert rigtige valg, I træffer, vil I føle Helligåndens tilstedeværelse. Dette vil gøre, at I vil have et ønske om at træffe flere gode valg.

Thais S., 15 år, Rio Grande do Sul i Brasilien

Stol på Herren

Evangeliet er til for at hjælpe os, ikke for at få os til at bekymre os.

Hvis vi stoler på Herren, kan vi også stole på

hans evangelium. Når I har tillid, vil det at efterleve evangeliet ikke synes så overvældende, fordi I forstår, hvorfor I efterlever det.

Charlotte R., 14 år, Utah i USA

Fokusér på opgaven foran jer

Tænk ikke på alt det, I skal nå i løbet af jeres liv, tænk på, hvad der skal gøres nu. Gør jeres bedste, så vil vor himmelske Fader få det til at fungere.

Mens jeg var i gang med at forberede en seminarlektion om præsident Thomas S. Monson, spekulerede jeg fx på, hvordan jeg skulle få 7 unge (som alle var ældre end mig) til at lytte, lære og forblive interesserede. Jeg besluttede mig for at få dem til at

deltage så meget som muligt. Det gik godt! Så gør blot det bedste med den opgave, I har foran jer.

Bethany F., 15 år, Kentucky i USA

Bliv bedre lidt efter lidt

Herren har sagt, at han vil give os »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30). Vi kan ikke forvente at forstå hele evangeliet på én gang, men når vi begynder med de grundlæggende principper – næstekærlighed, tro og håb – og når vi studerer skriften, anvender dem dagligt og har en bøn i hjertet, vil vi forbedre os lidt efter lidt og opdage, at vi er kommet Kristus endnu nærmere.

Riley C., 16 år, Utah i USA

BEGYND MED DET GRUNDLÆGGENDE

»Store billedhuggere og kunstnere bruger utallige timer på at perfektionere deres talent. De tager ikke

bare en mejsel eller pensel og palet og forventer fuldkommenhed omgående. De ved, at de vil begå mange fejl, mens de lærer, men de begynder med det grundlæggende, grundprincipperne først.

Sådan er det også med os.

Vi bestemmer selv over vores tilværelse på samme måde – ved at fokusere på det vigtigste først. Vi har alle en ret god idé om de vigtigste beslutninger, som vi er nødt til at træffe – beslutninger som vil forbedre vores tilværelse og give os større glæde og fred. Det er der, vi må begynde. Det er der, vi skal lægge vores største indsats.«

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Tre valg«, Liahona, nov. 2003, s. 80.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Min bror har et problem med pornografi. Han arbejder på det med vores biskop, så jeg vil gerne støtte ham, men det har haft indflydelse på min tillid til ham. Hvordan håndterer jeg det?«

Indsend dit svar inden den 15. juli 2012 til liahona.lds.org, med e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til:

Liahona, Questions & Answers 7/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende oplysninger og tilladelse skal vedlægges: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

**Ældste
Neil L. Andersen**

De Tolv
Apostles Kvorum

I ved tilstrækkeligt

Vores omvendelse kommer trin for trin, linje på linje. Først bygger vi en grundvold af tro på Herren, Jesus Kristus.

For mere end 40 år siden, da jeg overvejede udfordringen ved en mission, følte jeg mig meget utilstrækkelig og uforberedt. Jeg husker, at jeg bad: »Himmelske Fader, hvordan kan jeg tage på mission, når jeg ved så lidt?« Jeg troede på Kirken, men jeg følte, at min åndelige kundskab var meget begrænset. Mens jeg bad, kom denne følelse: »Du ved ikke alt, men du ved tilstrækkeligt!« Den forsikring gav mig modet til at tage det næste skridt ud i missionsmarken.

Vores åndelige rejse er en livslang proces. Vi ved ikke alt fra begyndelsen af vejen eller endog undervejs. Vores omvendelse kommer trin for trin, linje på linje. Først bygger vi en grundvold af tro på Herren, Jesus Kristus. Vi værdsætter principperne og ordinancerne for omvendelse, dåb og modtagelse af Helligåndsgaven. Vi inkluderer en fortsat forpligtelse til bøn, en villighed til at være lydige og et vedvarende vidne om Mormons Bog.

Så forbliver vi standhaftige og tålmodige, mens vi går frem gennem jordelivet. Til tider vil Herrens svar være: »I ved ikke alt, men I ved tilstrækkeligt« – tilstrækkeligt til at holde befalingerne og gøre det rette. Husk Nefis ord: »Jeg ved, at han elsker sine børn,

alligevel forstår jeg ikke betydningen af alting« (1 Ne 11:17).

Vi har alle øjeblikke med åndelig kraft, øjeblikke med inspiration og åbenbaring. Vi må lade dem bundfælde sig dybt i vores sjæl. Når vi gør det, forbereder vi vores åndelige lager til tider med personlige vanskeligheder. Jesus har sagt: »Lad dette rodfæste sig i jeres hjerter, så I vil gøre de ting, som jeg vil belære og befale jer« (JST, Luke 14:28).

For flere år siden døde en af mine venners lille datter i en tragisk ulykke. Håb og drømme blev knust. Min ven følte en uudholdelig sorg. Han begyndte at betvivle det, han havde lært, samt det, han havde undervist i som missionær. Moderen til min ven skrev et brev til mig og spurgte, om jeg ville give ham en velsignelse. Da jeg lagde mine hænder på hans hoved, følte jeg, at jeg skulle fortælle ham noget, jeg ikke før havde tænkt over på præcis den måde. Den tanke, der kom til mig, var: Tro er ikke blot en følelse, det er en beslutning. Han ville være nødt til at vælge tro.

Min ven vidste ikke alt, men han vidste tilstrækkeligt. Han valgte troens og lydighedens vej. Han knælede ned. Han genfandt sin åndelige balance.

ILLUSTRATION: ANNIE HENRIE

Nogle år efter min vens velsignelse fik jeg et brev fra hans søn, som var på mission. Det var fuldt af overbevisning og vidnesbyrd. Da jeg læste hans smukke brev, så jeg, hvordan en fars valg af tro på et meget vanskeligt tidspunkt i høj grad havde velsignet den næste generation.

Udfordringer, vanskeligheder, spørgsmål, tvivl – de er en del af jordelivet. Men vi er ikke alene. Som Herren Jesu Kristi disciple har vi enorme, åndelige reservoirer af lys og sandhed til rådighed. Frygt og tro kan ikke eksistere i vores hjerte på samme tid. På vore vanskelige dage vælger vi troens vej. Jesus sagde: »Frygt ikke, tro kun!« (Mark 5:36).

Gennem årene foretager vi disse vigtige, åndelige skridt igen og igen. Vi begynder at se, at »den, der modtager lyset og forbliver i Gud, modtager mere lys, og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Vores spørgsmål og tvivl forsvinder eller bekymrer os mindre. Vores tro bliver enkel og ren. Vi erkender, hvad vi allerede vidste. ■

Fra en tale givet ved oktoberkonferencen i 2008.

*Ville I opgive chancen for at
forfølge en livslang drøm for
at tage på mission?*

Elyse Alexandria Holmes

Timeout til en MISSION

Med ansigtet dryppende af sved holder den australske rugbystjerne, William Hopoate, øje med bolden. Hans hold, the Blues, der repræsenterer New South Wales, står over for deres rivaler, the Maroons fra Queensland, i årets største kamp. Efter de første 20 minutter er Wills hold bagud og er nødt til at indhente det hurtigt. Will skal bevise meget, for det er hans første kamp med holdet. Han er også holdets yngste og den næstyngste spiller, der nogensinde har spillet i State of Origin-mesterskaberne.

Will ser på, mens bolden bliver spillet til sin holdkammerat og så videre til ham. Han hopper op for at nå den. Grebet! Med bolden i hånden løber Will mod målstregen. Med forsvaret lige ved siden af ham kæmper han sig ned af banen. Kun nogle få meter mere. Helt ude på kanten af banen, på kanten mellem at score eller løbe ud af banen, har Will næsten ikke mere tid tilbage. Han kæmper sig fremad, springer fremad mod målstregen med tro og hamrer bolden i jorden. Alle stopper op et øjeblik. Lykkedes det? Så hører han publikum eksplodere i jubel!

Opvokset med rugby

Da Will var 4 år, meldte hans forældre ham ind i den lokale rugbyklub. Det kan synes tidligt, men selv da holdt Will meget af »footy« (slang for »rugby«). Da Will var 12 år, var rugby mere end en leg for ham, og han blev udvalgt til at spille på et juniorligahold. Da han var 16 år, spillede han på et professionelt juniorligahold.

I Australien er spillerne gamle nok til at spille professionelt i voksenligaen, når de fylder 20 år. Men allerede da

Will kun var 18 år, væltede det ind med tilbud. Han var et eftertragtet talent. En klub tilbød ham en kontrakt til en værdi af 1,5 millioner australske dollars – et tilbud man sjældent giver til spillere i hans alder. Men det var ikke det, Will så i sin umiddelbare fremtid. Will havde besluttet sig for at tage på mission.

Valget om at tage på mission

Da Will skulle bekendtgøre, om han ville tage på mission eller tage imod rugbyliga-kontrakten, var det en let beslutning at træffe. »Jeg valgte missionen i mit sind og i mit hjerte, da jeg var ung, og jeg lovede mig selv, at jeg ikke ville lade de verdslige ønsker bestemme over mig,« siger han.

Verden vil måske spørge: Hvad med pengene? Kontrakterne? At spille professionel rugby havde været hans livslange drøm. Hvordan ville hans liv have set ud, hvis han havde accepteret en professionel kontrakt? »Det ville have hjulpet min familie økonomisk. Det ville også have sikret min fremtid de næste par år,« indrømmer han.

Hvorfor valgte han så ikke at tage imod tilbuddet? »En mission er noget, Herren kræver af mig, af alle unge mænd i Kirken,« sagde han. »Det er en måde at sige tak til Herren for alt det, han har gjort for mig i mine 19 år her på jorden. Og når alt kommer til alt, så tror jeg ikke, at jeg ville have været lige så glad, hvis jeg var blevet hjemme. Jeg valgte at tage på mission, for footy vil altid være der.«

Wills bekendtgørelse forvirrede og chokerede mange.

Om hans venner, der ikke er medlemmer, fortæller han: »De forstår ikke årsagen til, at jeg tager af sted, de ser kun, at jeg forlader spillet i to år.« Will fortalte dem: »Jeg skal undervise mennesker om Jesus Kristus og tjene andre. Det er noget, jeg gerne vil.« Efter at have hørt Wills forklaring støttede hans venner ham mere.

Forberedt på at tjene

Will forstod, at ønsket om at tage på mission ikke var nok. Han vidste, det var vigtigt at forberede sig. At tage ud og undervise med fuldtidsmissionærerne var en af de ting, han gjorde. »Da missionærerne bad mig om at svare på spørgsmål, kom der ord, jeg ikke vidste, ville hjælpe undersøgeren til at forstå det lidt bedre,« siger han. »Nogle få af de undersøgere, de underviste – som jeg var med til at undervise – er siden da blevet døbt.

Det har været en velsignelse for mig at se det.«

Will tjener nu i Brisbane-missionen i Australien missionen, men han har ikke helt vendt rugby ryggen. Selvom han ikke kan spille, tjener han som missionær med samme lidenskab, som han har for rugby. Før sin mission sagde han: »Det er den samme lidenskab og motivation, når jeg spiller rugby, som når jeg tjener Herren. I sport er man nødt til at arbejde hårdt for at få succes. På samme måde er det med missionering, jeg arbejder hårdt på at finde personer, der gerne vil høre om evangeliet.«

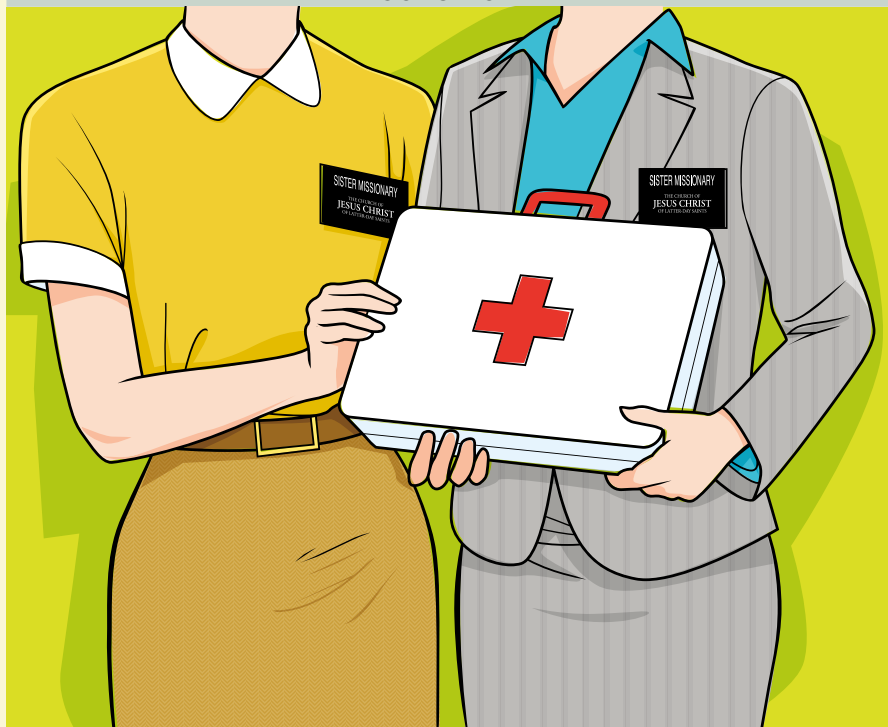
At vende tilbage med ære

Når en sportsstjerne forlader rampelyset et stykke tid, og især to år, spekulerer folk på, hvad der mon sker, når han vender tilbage? Will ved, at han ved at tage på mission opgiver en masse, men han ved også, at han kun opgiver det for noget, der er bedre. »Jeg synes, det er et stort offer, men det er et offer, jeg gerne giver,« siger han. »Alt kan ske, og to år er en lang pause fra sporten. Personligt ville jeg gerne tilbage og spille footy.«

På trods af, at det har været en livslang drøm at spille professionel rugby, så forstår Will godt de evige velsignelser, der kommer af at tage på mission. »Der er altid en glæde ved at vinde og score i rugbyligaen, men den glæde varer kun få uger eller dage. Det er begrænset, hvor længe du kan nyde det,« forklarede han. »At se en ven eller undersøger slutte sig til Kirken og se, hvordan evangeliet kan velsigne deres liv for evigt, kan derimod få en til at smile for evigt.« ■

FRA MISSIONSMARKEN

DEN ÅNDELIGE HELBREDELSES MIRAKEL

Elizabeth Stitt

En dag, da min kammerat og jeg tog over for at besøge et nyt medlem i Colombo i Brasilien, var huset fuld af familiemedlemmer. Der var helt fyldt, men de inviterede os stadig til at fortælle vores budskab. Vi skulle til at begynde, da det nye medlems bror kom ind. Han var ikke medlem af vores kirke og var ikke glad for vores besøg. Han modsagde os hele tiden.

Han havde en notesbog over alle medlemmerne i hans menighed og deres sygdomme. Han spurgte, om vi troede på helbredelsens gave. »Det gør vi selvfølgelig,« svarede vi. »Nå, men,« fortsatte han, »jeg har helbredt

alle personerne i denne her notesbog. Hvor mange har I helbredt?«

Vi forsøgte at forklare præstedømmet, tro, og hvordan ting sker efter Herrens vilje, men efter et stykke tid følte vi os trængt op i en krog og angrebet.

Så »i samme øjeblik« (L&P 100:6) vi havde brug for det, hviskede Ånden, hvad vi skulle sige. Jeg forklarede, at selvom vi tror på helbredelse, er vores arbejde, som missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at bringe åndelig helbredelse til dem, vi underviste, en helbredelse, der kun er mulig gennem modtagelse af Jesu Kristi forsoning gennem tro,

omvendelse, dåb ved nedsænkning, modtage Helligåndsgaven og holde ud til enden.

Selvom vi tror på den fysiske helbredelse, forklarede vi, så er den vigtigste helbredelse den åndelige helbredelse. Og det var den slags helbredelse, vi så hver dag. Den fysiske helbredelse betød ikke meget, hvis folk ikke omvendte sig og ændrede deres liv for at følge Kristus.

Da Ånden vejledte os til at svare på en rolig måde, forsvandt anspændtheden i rummet, broderen holdt op med at bekæmpe os, og vi kunne fortælle vores budskab.

Måneder efter at have afsluttet min mission læste jeg denne udtalelse i *Liahona* fra John Tanners missionærdagbog: »Konvertering er det største mirakel. Det er mere vidunderligt end at helbrede de syge eller opvække de døde. For mens et menneske, som helbredes, med tiden bliver syg igen og i sidste ende dør, kan konverteringens mirakel vare for evigt og påvirke evighederne for den omvendte så vel som for vedkommendes efterkommere. Hele generationer heles og forløses fra døden gennem konverteringens mirakel.«¹

Jeg er dybt taknemlig for, at Ånden fik to pressede missionærer til at huske på, at vores formål var at frelse sjæle. ■

NOTE

1. John Tanner, citeret i Susan W. Tanners, »Hjælp nye medlemmer med at forblive stærke«, *Liahona*, feb. 2009, s. 21.

KNÆLENDE I YDMYGHED

»Ydmyg, tillidsfuld bøn medfører vejledning og fred.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum,
»Anvend bønnens himmelske gave«, *Liahona*, maj 2007, s. 8.

Lære og Pagter 135:3

Før sin martyrdød frembragte Joseph Smith mange ting, som velsigner alle mennesker.

Et ry og navn, som ikke kan udslettes

»Selvom begivenhederne [Joseph Smiths og Hyrum Smiths martyrium] d. 27. juni 1844 var tragiske,

[så bliver vi] trøstet ved at vide, at Joseph Smiths martyrium ikke var det sidste kapitel i historien. Selvom de, der søgte at tage hans liv, troede, at Kirken ville falde fra hinanden uden ham, så forbliver hans stærke vidnesbyrd om sandheden, de lærdomme, han oversatte og hans erklæringer om Frelserens budskab stadig i dag i hjertet hos [Kirkens] medlemmer over hele verden, som erklærer, at han er Guds profet.«

Præsident Thomas S. Monson, »Profeten Joseph Smith: Underviser ved eksemplets magt«, *Liahona*, nov. 2005, s. 69.

Guds gave og kraft

Joseph Smith oversatte Mormons Bog »ved Guds barmhjertighed ... ved Guds kraft« (L&P 1:29) og »ved de midler, som forud var blevet beredt« (L&P 20:8), inklusive Urim og Tumim.

3 Joseph Smith, Herrens ^aprofet og ^bseer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde har levet i den. I det korte tidsrum af tyve år frembragte han Mormons Bog, som han oversatte ved Guds gave og kraft, og har ladet den udgive på to kontinenter, har sendt det ^cevigtvarende evangeliums fylde, som den rummer, til jordens fire hjørner; har frembragt de åbenbaringer og befalinger, som udgør denne bog, Lære og Pagter, og mange andre vise dokumenter og lærdomme til gavn for menneskenes børn; indsamlet mange tusinde af de sidste dages hellige, grundlagten ^dstor by og efterladt sig et ry og et navn, som ikke kan udslettes. Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodigt i Guds og sit folks øjne og har som de fleste af Herrens salvede i fordums tider besejlet sin mission og sine gerninger med sit eget ^eblod; og ligeså har hans bror Hyrum. I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!

Beseglede sin mission og sine gerninger med sit eget blod

Læs teksten til salmen »Priser profeten« (*Salmer og Sange*, nr. 17) og nedskriv dine følelser for Joseph Smith i din dagbog.

Seer

En seer:

- Er bemyndiget til at se med åndelige øjne, »ting, som ikke var synlige for det naturlige øje« (se Moses 6:35-38).
- Er en åbenbarer og en profet (se Mosi 8:13-16).
- Kender til det fortidige, nutidige og fremtidige.

Se Guide til Skrifterne, »Seer« og under »Study helps« på scriptures.lds.org.

Har gjort mere

»Det værk, som Joseph Smith var engageret i, var ikke begrænset til dette liv alene, men det vedrører lige så meget det tilkommende liv og det liv, der har været. Med andre ord vedrører det dem, der har levet på jorden, dem, der lever nu, og dem, der skal komme efter os. Det ... vedrører hele menneskeheden fra evighed til evighed.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999*, s. 13.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

HVOR VIL MINE VALG FØRER MIG HEN?

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

Kunne Karina ændre kurs ved at ændre sine valg?

Karinas smil faldede. Hun begyndte at svede – og ikke kun fordi det var usædvanligt varmt den uge. Hun så sig omkring efter hjælp. Men trods de mange mennesker til det åbne hus så ingen ud til at bemærke, at hun var alene med journalisten og alle hendes spørgsmål.

Op til dette øjeblik havde den 17-årige Karina nydt at være frivillig ved åbenthus-arrangementet for templet i Kiev i Ukraine. Nu, hvor nyhedsjournalist ventede forventningsfuldt, synes hendes tunge at sidde fast.

Karina var bange for, at Gud på grund af tidligere fejltrin, som hun nu prøvede at overvinde, ikke ville hjælpe hende.

Hvad fører gruppepres til?

Karina havde drømt om et tempelægteskab, da hun voksede op i Kirken. Men som mange teenagere ønskede hun at blive accepteret.

Hun ville så gerne være smuk og populær som sin storesøster. Hun drømte om ikke at blive overset og blive beundret, men hun var bange for at skille sig ud og blive hånet. Det at ville følge i sin fars fodspor og gå på politiskolen øgede kun presset. Ud af 2.000 elever var der kun 70 kvinder. Hun både nød og frygtede opmærksomheden.

I sin stræben efter at passe ind traf hun nogle dårlige valg. »Verden trak meget i mig,« siger Karina. »Folk omkring mig drak og røg. De pressede mig, og jeg gav efter. Jeg nød at være del af en gruppe, der var ubekymret.«

Hun vidste, at det, hun gjorde, var forkert, men hun tænkte ikke over, hvor hendes valg ville føre hende hen, når hun fulgte mængden væk fra Gud (se Matt 7:13-14).

Valget om at ændre sig betyder at ændre sine valg

En dag fortalte en ung mand hende, at han respekterede hendes kirkes overbevisninger.

Skamfuld over, at hun ikke efterlevede de overbevisninger bedre, overvejede Karina den sti, hun befandt sig på (se Hagg 1:5-7). Hun indså, at hendes valg førte hende væk fra Gud, fra Helligåndens følgeskab og fra hendes drøm om en evig familie.

Den eneste måde, hun kunne ændre kurs på, var ved at ændre på de valg, hun traf hver dag.¹ Men hun tænkte på, om hun allerede var gået for langt ned ad den forkerte sti. Var det for sent at ændre sig?

Karina besluttede sig for at ændre sig ved at bede og læse i skriften dagligt. Hun begyndte at skrive i sin

VÆLG OMVENDELSE

»Hvis modstanderen skulle tage jer til fange grundet upassende opførsel, minder jeg jer om, at I har den nøgle, der kan åbne fængselsdøren indefra. I kan blive vasket rene gennem Frelseren Jesu Kristi sonoffer.

I kan i vanskelige tider tænke, at I ikke er værd at frelse, eftersom I har begået fejltagelser, store eller små, og I tror, at I nu er fortabte. Det er *aldrig* sandt! ... Uanset hvad det er, *kan* omvendelse hele det, der gør ondt.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Råd til de unge«, *Liahona*, nov. 2011, s. 18.

dagbog, og det hjalp hende til hver eneste dag at se vor himmelske Faders hjælp. Hun skiftede emne, hvis samtalerne blev negative eller dårlige.

Hendes allersværeste valg var at vælge ingen venner for en tid frem for at vælge venner med en dårlig indflydelse. Hun begyndte at søge venner med højere standarder.

Vigtigheden af håb

De følgende måneder overvældede modstanderen hende med tvivl og frygt i forbindelse med hver eneste beslutning. Somme tider tænkte hun på, om det var anstrengelserne værd at følge Frelseren. Den, hun gerne ville være, synes uden for rækkevidde.

Men når hun så på, hvordan hendes forældre og andre med stærke vidnesbyrd levede, lærte hun, at der findes noget, der er stærkere end tvivl og frygt – hun lærte, at der takket være omvendelse er håb.

»Jeg så, at det var muligt at leve på den rette måde,« siger hun. »Vi bliver ikke dømt for vore fejltagelser. Vor himmelske Fader har skænket os muligheden for at omvende os og ændre kurs.«

Ved at vende sig bort fra sine tidligere valg og stræbe efter at følge Frelseren hver dag har hun lært, at vor himmelske Fader er tålmodig. »Han har givet mig den ene chance efter den anden for at ændre mig og blive en bedre person« siger hun. »Han har hjulpet igennem svære tider.«

Hjælpen findes, hvis vi blot vælger at følge

Karina rettede sig op og vendte sig mod journalisten. Hendes smil lyste op. Vor himmelske Fader havde allerede gjort så meget for hende, at hun vidste, han også ville hjælpe hende nu.

Da journalisten var færdig med at stille spørgsmål, smilede Karina og vinkede. Journalisten smilede igen og gik sin vej. Karina kunne ikke huske ret meget af, hvad hun havde sagt, men hun vil i lang tid kunne huske, hvad hun følte ved at vide, at vor himmelske Fader altid er inden for rækkevidde for dem, der vælger at følge ham. ■

NOTE

1. Se Thomas S. Monson, »Vejen til fuldkommenhed«, *Liahona*, juli 2002, s. 111-114.

Et BEDRE eksempel

Shaneen Cloward

Vore ledere i Unge Piger besluttede, at en overnatningstur lige var det, der ville gøre os klar til pigelejr. De havde valgt, at vi skulle slå lejr på bredden af San Pedro-floden i det sydlige Arizona i USA.

Efter vi havde rullet vores soveposer ud, ville de andre piger og jeg ud og udforske og hoppe i vandet. Lederne mente, at der først skulle en samtale om sikkerhed og førstehjælp til. Så vi satte os alle ned et sted i skyggen, tæt på floden, for at få undervisningen.

Det var svært at holde koncentrationen, når vi kunne se solen glimte i floden. Brisen legede i poppeltræet, mens søster Brown (navnet er ændret) talte. Vi havde alle hørt instruktionen før, så jeg kunne ikke forstå, hvorfor vi havde brug for at høre den nu. Vi kendte alle til at

lægge pres på et sår for at stoppe blødningen, men der stod hun og talte om det igen.

Før vi fik lov til at gå, fortalte lederne os gentagne gange, at vi ikke måtte gå i floden uden sko på. »Man ved aldrig, hvad der kan være i floden, og man skal beskytte sine fødder.«

Da jeg nåede floden, var der allerede nogle af de andre piger, der plaskede rundt i vandet. Vandet var brunt af mudder. Floden var alle vegne mindre end en halv meter dyb, så jeg havde svært ved at tro, at det skulle være farligt.

Jeg besluttede mig for at tage skoene af. Jeg havde kun taget ét par sko med, så jeg kunne ikke

Jeg ville ønske, vi havde lyttet til vore lederes vejledning, men vi mente ikke, den gjaldt os.

hende, mens hun råbte: »Læg pres på såret!«

Undervisningen, vi fik for 10 minutter siden, begyndte nu at sætte sig fast. Pigerne, der havde stået rundt om Elizabeth og set på hende bløde, løftede nu hendes fod og lagde pres på såret.

Elizabeth kom på hospitalet, hvor de fortalte hende, at hun næsten havde skåret foden over. Det krævede mange sting, og det ville tage lang tid for foden at hele. Da jeg så hende igen, brugte hun krykker.

Jeg havde aldrig troet, jeg kunne eller ville overbevise min bedste ven til at gøre noget, der påførte hende så meget skade. Jeg havde aldrig anset mig selv for at være en dårlig indflydelse før.

Nu prøver jeg at være et bedre eksempel over for mine venner, og jeg lytter mere villigt til mine ledere. De ved, hvad de taler om. ■

se meningen med at skulle gøre dem våde og gå rundt i våde sko hele dagen. Mine to bedste venner, Martha og Elizabeth, mindede mig begge om, hvad lederne havde sagt. Jeg tog alligevel skoene af og gav dem mine begrundelser. Martha tog også hendes af. Elizabeth var mere tøvende. Jeg gik ud i vandet, mens jeg med en sarkastisk tone sagde: »Behold dem bare på, hvis du vil.«

Hun satte sig ned, tog skoene af og løb ud i vandet. Cirka fem skridt

efter stoppede hun, blev bleg og sagde roligt: »Åh nej.« Da hun trak foden op af vandet, kunne jeg se blod strømme ud af et sår. Hun havde trådt på en knust flaske.

Synet af blod fik min hjerne til at gå i stå. Selvom jeg lige havde fået undervisning i førstehjælp, anede jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg besluttede at løbe efter hjælp. To andre hjalp hende op af vandet.

Jeg fandt søster Brown og fortalte hende, hvad der var sket. Hun troede, jeg lavede sjov. Men da hun så Elizabeth sidde på stien med blod løbende ud af foden, løb hun imod

LYT

»Der er ingen grund til at genopfinde den moralske dybe tallerken! Tro nu ikke, at I personligt er nødt til at opleve

hver eneste tragiske lektion i livet.

Lyt til Herrens ord. Lyt til jeres ledere. Lyt til jeres forældre. Lyt til det bedste, I har i jer. Lyt frem for alt til Åndens søde, sagte, ubestridelige hvisken, som vil lære jer alle ting.«

Ældste Jeffrey R. Holland, fra De Tolv Apostles Kvorum, »We Want the Best for You«, *New Era*, jan. 2010, s. 5.

En ÆGTE ven

Sarah Chow

Bygger på en virkelig begivenhed

»Dine venner står dig bi«
(L&P 121:9).

Beskeden var skrevet på blåt papir med zigzagmønster tegnet rundt om hjørnerne, så selvom det var Jeremy, der gav hende den, vidste Melanie, at beskeden var fra Rachel. Melanie kiggede rundt. Læsetimen var slut, og hendes klassekammerater var ved at lægge deres bøger væk.

Melanie vidste, hvad beskeden ville begynde med: »Kære bedste ven.« Hun smilede for sig selv. Hun og Rachel havde været venner siden anden klasse. »Vi er stadig bedste venner, selvom vi er meget

forskellige,« tænkte Melanie, mens hun åbnede beskeden.

**Kære bedste ven
Ryger du?
–Rachel**

Melanie blev overrasket. »Rachel og jeg er altid sammen,« tænkte hun. »Ved hun ikke, at jeg ikke ryger?«

Nederst på papiret skrev hun:
**Nej, jeg synes det er ulækkert.
Hvorfor spørger du?
–Melanie**

Melanie rakte beskeden tilbage til Jeremy. Snart rakte han den tilbage igen. Melanie læste:

**Jeg snuppede en pakke cigaretter i min tantes hus. Vil du prøve nogle med mig efter skole?
–Rachel**

Melanie stirrede på beskeden. Så skrev hun:

**Rachel! Hvorfor vil du gerne ryge? Det er ikke godt for dig! Jeg ved, du godt kan lide at prøve nye ting, men jeg vil ikke se dig komme til skade.
–Melanie**

Rachel skrev tilbage:
**Et par cigaretter skader mig ikke.
 Jeg gider måske ikke engang
 ryge pakken færdig.**
 –Rachel

Melanie følte, hun var lige ved at græde. Hun skrev:
**Du er min ven, og jeg elsker dig.
 Lad vær med at ryge.**
 –Melanie

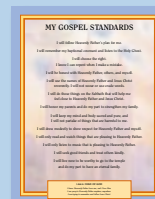
Melanie så på Rachel, mens hun læste beskeden. Nu så det ud, som om Rachel var lige ved at græde.

Hun holdt fast i beskeden i lang tid. Så skrev hun. Da Melanie fik beskeden, læste hun:
Tak. Jeg elsker også dig. Jeg skal nok lade være med at ryge cigaretterne.

Melanie var taknemlig for, at hun havde valgt at være et godt eksempel. Hun var lettet over, at Rachel havde valgt det rette. ■

En dag var jeg hjemme hos min ven, og der var øl i køleskabet. Min ven drak noget og tilbød så mig noget. Jeg fortalte hende, at jeg ikke drak øl. Hun spurgte hvorfor, og jeg fortalte hende, at min kirke siger, at vi ikke bør drikke, fordi det ikke er godt for vores legeme. Jeg er glad for, jeg ikke drak øllen. Jeg er så glad for, at vi har visdomsordet til at holde os sunde og beskyttede.

Sarah C., 8 år, Nevada i USA

»Jeg vil ikke deltage i noget, som skader mig.«

Mine evangeliske standarder

Vores side

Nefi H., 11 år, Californien i USA

VI KAN VÆRE EN EVIG FAMILIE

Jeg er taknemlig for, at min far har præstedømmet, for at han døbte mig og for at vi blev beseglet i templet. Jeg er glad, fordi vi kan være en evig familie. Jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at profeternes ord er sande.

Ariana C., 9 år, Peru

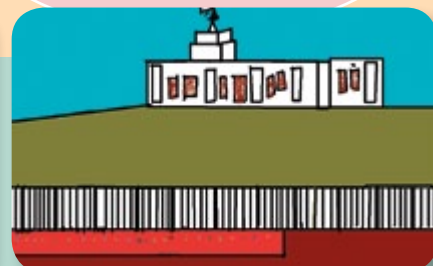
Thayná C., 12 år, Brasilien

Vimean M., 7 år, Cambodja

Jeg kan lide at tage til templet,
Nathan P, 7 år, Italien

Brian C., 7 år, Costa Rica

ET GANSKE SÆRLIGT STED

Jeg er ni år, så da jeg tog til templet for første gang, ventede jeg udenfor sammen med min far. Vi gik rundt om templet, så vi kunne se, hvordan det var bygget. Vi besøgte det smukke venteværelse og nød den fred og ro, der var der. Vi talte stille om Jesu Kristi liv og om hans apostle fra dengang og nu. Mens jeg sad med min far, følte jeg, at templet er et ganske særligt sted.

Raphael R., 9 år, Schweiz

Min evige familie, Camilla T.,
7 år, Guatemala

Esteban A., 11 år, Columbia

Rosteek Z., 4 år, Ukraine

Ældste Per G. Malm
De Halvfjerds

Velsignelserne ved hårdt arbejde

»Lad os derfor med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt«
(1&P 123:17).

Da jeg var dreng i Sverige, tjente min far som rådgiver til adskillige missionspræsidenter. Denne kaldelse krævede, at han rejste væk i mange weekender. Han var et eksempel for mine søskende og mig på, hvor vigtigt det er at tjene Herren, selv når det betyder, at vi må ofre noget.

Tidligt i mit liv lærte jeg også værdien af fysisk arbejde. Om sommeren cyklede jeg til en jordbærplantage flere kilometer væk. Jeg plukkede jordbær i mange timer hver dag for at tjene penge.

Vores familie havde et

sommerhus i nærheden af en gård. Der var ikke elektricitet eller rigtig toilet, så vi måtte selv hugge brænde og hente vand fra en brønd. Landmanden, der ejede gården, stolede på mig og lod mig nogle morgener tage køerne ind i stalden til malkningen og så tage dem med ud igen bagefter. Vi høstede og stakkede hø og brugte heste til at køre høstakkene hen til stalden.

Mine erfaringer med fysisk arbejde og min fars eksempel på at dedikere sig selv til Herrens værk hjalp mig på min første mission. Da jeg kun var 16 år gammel, blev jeg

kaldet som murer for Kirkens bygninger i Sverige, Finland, Tyskland og Holland. Jeg modtog mange åndelige tilskyndelser i løbet af min kaldelse. Jeg lærte, at ærligt fysisk arbejde er én måde, hvorpå man kan gøre det, der er ret, og derfor være i harmoni med Gud.

Det er en ære at modtage en opgave og kunne melde tilbage, at man har gjort sit allerbedste for at gøre det. Når vi tager imod opgaver og bruger vores tid og talenter på at opbygge Herrens rige, vil vi opleve og se de velsignelser, Herren har til os. ■

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Jeg vælger det rette ved at efterleve evangeliets principper

Ramón klirrede med møn-terne i sin lomme, da han var ved at være færdig med at sælge sin hønes æg på landsby-markedet. Han tænkte på glasset derhjemme, der indeholdt hans tiendepenge. På søndag ville han give pengene til biskoppen. Ramón havde en varm følelse indeni. Han var glad for at betale tiende.

Boderne på markedet var fulde med ting til salg. Ramón så en farverig bluse, der havde hans yndlings-fodboldholds logo på. Han så sig selv med blusen på, løbe ned af banen og score det vindende mål. Ramón så på prismærket. Han kunne købe blusen, hvis han brugte alle sine penge fra æggene plus sine tiendepenge.

Ramón lagde mærke til, at den varme følelse var væk. Han ville virkelig gerne have blusen, men han vidste, at vor himmelske Fader ikke ville have, han skulle bruge sine tiendepenge. Ramón gik hjemad. Han besluttede at betale sin tiende først. Så kunne han tjene flere penge på at sælge æg, indtil han kunne købe blusen og betale sin tiende, som Herren ønskede, han skulle gøre. ■

KUN DIG

Når vi betaler tiende, udfylder vi en tiendeseddel. Vi lægger pengene og sedlen i kuverten og giver den til et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet. Du kan lære, hvordan du udfylder din egen tiendeseddel ved at se på billedet herunder.

Dato

Dit navn

Din menigheds navn

Hvor meget du betaler i tiende

Tiende og andre offerydelser	
Dato	Ward eller gren
Navn (efternavn, fornavn). Brug samme stavemåde på alle dine sedler.	
Medlemsnummer	
Tiende	
Fasteoffer	

Ud over at skrive din tiende, hvad kan du så ellers udfylde på tiendesedlen? Spørg en forælder om de andre måder, du kan donere til Kirken på.

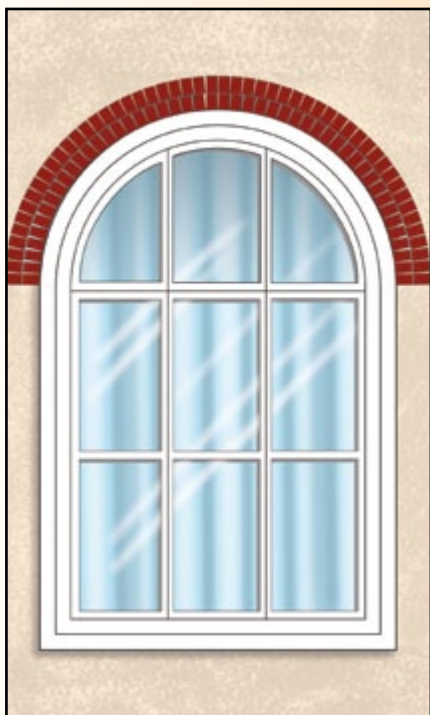
Mere tro

VDR-AKTIVITET: VELSIGNELSERNE VED TIENDE

Malakias, en profet fra det Gamle Testamente, belærte os om, at når vi betaler tiende, så vil himlens vinduer åbne sig og velsignelser vil regne ned over os (se Mal 3:10). Tal som familie sammen om de velsignelser, I har modtaget ved at følge tiendeloven. Sæt en bønne, knap eller lille sten på de vinduer, der repræsenterer de velsignelser, I nyder godt af.

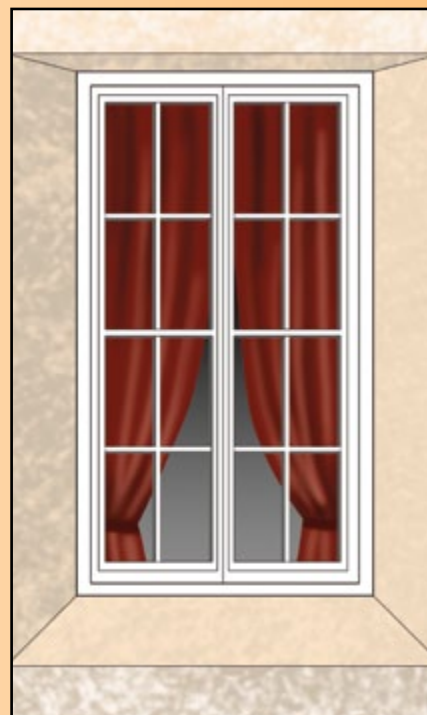
Stærkere vidnesbyrd

Stol på Herren

Lykke i evangeliet

Mad nok

En af Carlys yndlingslege på legepladsen er at lege skattejagt med sine venner.

En **LEGEPLADS** til CARLY

Chad E. Phares
Kirkens Tidsskrifter

Carly W. fra Rexburg i Idaho i USA er en travl hjælper. Derhjemme hjælper Carly med at tage sig af familiens katte, hunde og høns. Fordi Carly er en af

de bedste elever i sin klasse på skolen, hjælper hun andre børn med matematik og læsning. I Primary hjælper Carlys sang andre børn med at mærke Ånden.

Fordi Carly har gjort sådan et godt stykke arbejde med at hjælpe andre, besluttede nogle af hendes

venner også at hjælpe hende.

Carly blev født med en sygdom, der hedder rygmarvsbrok. Sygdommen gør det svært for Carly at bruge alle sine muskler. At gøre ting som at gå på en ujævn overflade og gå op ad trapper kan være hårdt for hende. I skolen kunne Carly ikke lege på legepladsen, fordi legeudstyret var for hårdt for hende at bruge. Der var også andre børn, der ikke kunne lege med legeudstyret.

»I frikvartererne blev jeg tit ked af det og frustreret, fordi jeg ikke kunne lege på legepladsen,« siger Carly.

Carly elsker musik. Hun synger i en sanggruppe og er ved at lære at spille på klaver.

Legepladsens gummiflade gør den nemmere at gå på for Carly.

Carly og Halli Jo (til højre) kan lide at lege med dukker, være udenfor og farve sammen.

En af Carlys venner, Halli Jo, og Halli Jos mor besluttede, at de ville tjene penge, så de kunne bygge en legeplads, som Carly og alle de andre elever på skolen kunne bruge.

Halli Jo, hendes mor og mange andre mennesker arbejdede for at tjene penge til den nye legeplads. Det krævede hårdt arbejde, men det lykkedes dem at tjene nok penge til at kunne bygge en ny legeplads, som alle eleverne kunne lege på.

»Det var rigtig hårdt arbejde,« siger Halli Jo. »Men det gjorde mig aldrig ked af det at gøre

arbejdet – det fik mig kun til at holde mere af Carly.«

Carly er glad for at kunne lege på legepladsen med sine venner. Hun siger: »Jeg kan lide at gå op ad ramperne og glide ned ad rutsjebanen. Jeg og mine venner har det rigtig sjovt sammen.« ■

MERE OM CARLY

Carly kan lide at synge »Nefis mod« (Børnenes sangbog, s. 64-65).

Carly kan lide at spise stegte kyllingebidder og sandwich.

Carly synger, uanset hvor hun er.

Carly får nemt venner.

En ting, der hjælper Carly med at lære at holde balancen, er at ride på heste.

Lilleputternes LEKTIE

*»Jeg har familie her på jord, hver og en er god mod mig. Vi vil så gerne være sammen i al evighed«
(Børnenes sangbog, s. 98).*

Lindsay Stevens

Bygger på en virkelig begivenhed

»Hvorfor skal jeg være her?« beklagede Lindsay sig. »Du skal støtte din bror,« sagde mor.

»Men det er så kedeligt,« sagde Lindsay. »For det meste kigger jeg ikke engang på ham.«

Lindsay's lillebror, Michael, havde tilmeldt sig på et baseball-hold for lilleputter, og mor tog Lindsay med til hver eneste træning og kamp. Lindsay kedede sig til det hele. Mens Michael kæmpede for at ramme bolden, lyttede Lindsay til musik, læste bøger og tegnede tegninger til sin lillesøster.

Lindsay sukkede og kiggede på sin bror, der stod ude på banen med sine holdkammerater. Hun så på, mens han løb for at gribe bolden, missede den og kastede den til den forkerte person.

»Bliv ved, Michael!« råbte mor.

»Du gør det godt!«

»Men, mor,« sagde Lindsay, »han gør det da *ikke* godt.«

»Det er derfor, vi er her, Lindsay,« sagde mor. »For at heppe på Michael, specielt når det ikke går så godt. Hvis vi ikke var her, og Michael følte, at det gik dårligt, så gav han måske op. Jeg vil gerne have, at han altid bliver ved. Ligesom jeg gerne vil have, at du altid skal blive ved med at tegne.«

»Der er ingen, der behøver at heppe på mig i tegnetimen,« sagde Lindsay. »Michael er ikke med mig og råber, »Godt gået!« når jeg blander farverne rigtigt.«

»Nej, men han roser altid dine tegninger, når du viser dem til os,« sagde mor.

Lindsay tænkte over det. Hun kunne huske de gange, mor havde kørt hende til undervisning i tegning, og Michael skulle køre med, selvom han hellere ville lege med

sine venner. Hun så på Michael ude på banen. Det andet holds batter havde lige slået til bolden. Den var lige på vej imod ham!

»Kom så, Michael!« Lindsay heppede. »Du kan godt gribe den!«

Michael løb mod bolden og rakte sin handske ud. Han greb bolden!

Lindsay og mor stillede sig begge op og heppede. »Godt gået, Michael! Du er min yndlingsbror!« råbte Lindsay.

»Jeg er jo din eneste bror!« råbte Michael tilbage med et stort smil.

Lindsay satte sig ned igen og smilede stort.

»Måske skulle jeg følge mere med og heppe på Michael,« tænkte hun. »At se ham gribe bolden har været det mest interessante, der er sket hele dagen. Og det så ud til, han blev glad for, at jeg så det. Jeg er så stolt af ham.«

»Jeg tror, du har ret, mor,« sagde Lindsay. »Vi skal støtte Michael.«

Mor smilede. »Jeg er glad for, du ændrede mening.«

»Lad os heppe lidt mere!« sagde Lindsay.

»Kom så, Michael!« heppede Lindsay og mor. »Du kan godt!« ■

»Styrk dit forhold til dine søskende. De kan blive dine bedste venner. Støt dem i deres interesser og hjælp dem med de udfordringer, som de måtte have.«

Til styrke for de unge, 2011, s. 15.

Danas velsignelse

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

1. Dana blev født med et hul i læben og inde i sin mund. Hun havde allerede gennemgået fire operationer for at prøve at ordne det. Nu havde Dana og hendes forældre en aftale med lægen for at tale om endnu en operation.

2. Dana var bekymret for, hvad der kunne ske efter operationen.

Kan jeg stadig drikke kakaomælk?

Når din mund er helet, kan du drikke al den kakaomælk, du vil.

3. Aftenen før operationen gav Danas far og onkel hende en præstedømmevelsignelse. Onkel Hyrum salvede Dana med indviet olie. Så gav far velsignelsen.

Jeg velsigner dig med, at din krop vil være stærk og vil hele hurtigt efter operationen. Husk, at dine forældre og din himmelske Fader elsker dig meget højt.

Under operationen tager vi en del af din hofteknogle for at kunne bruge det i din mund.

4. Den næste dag tog mor og far Dana med på hospitalet.

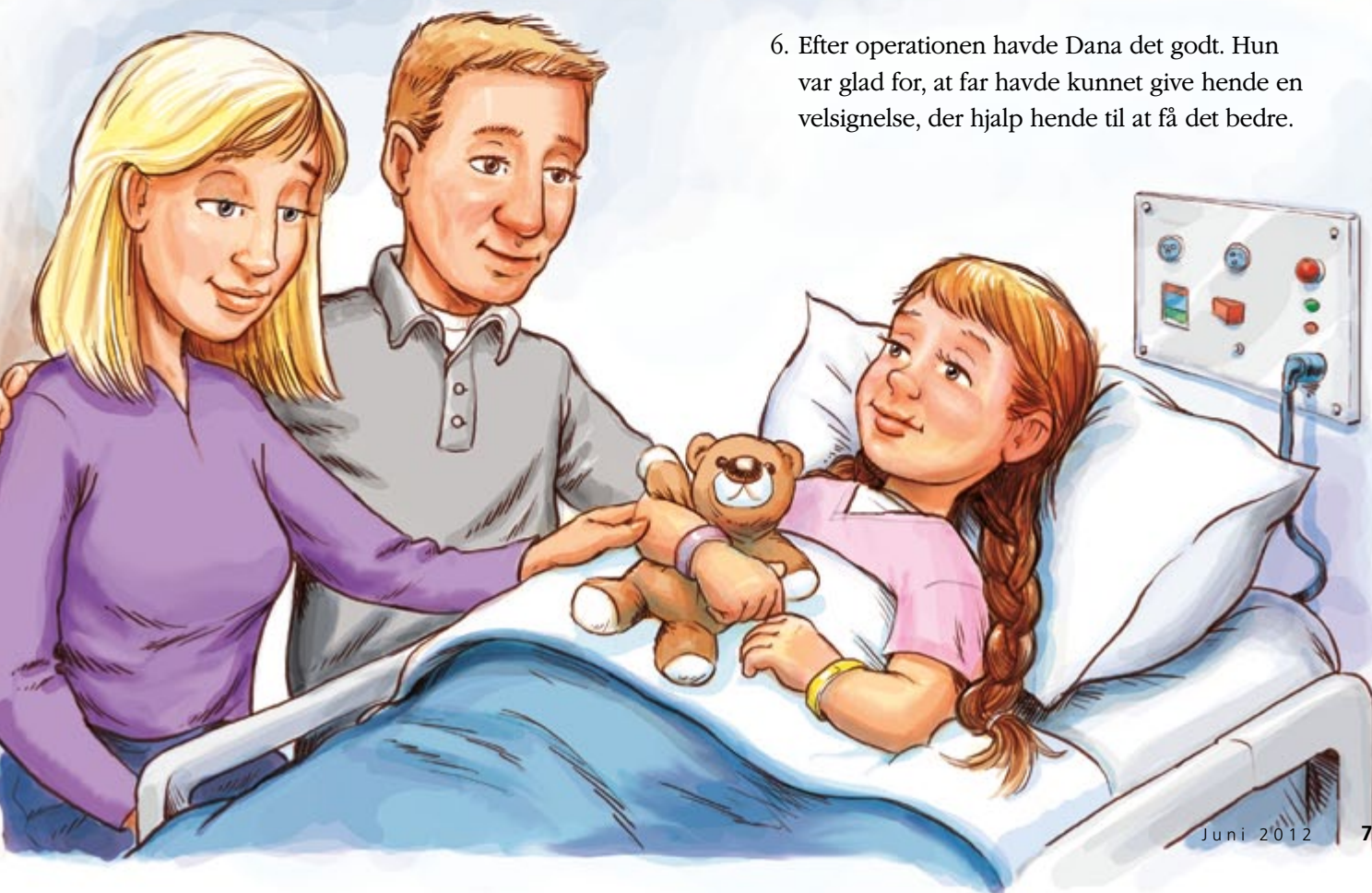
5. Sygeplejersken tog Dana med ind på operationsstuen. Dana gav mor et kram.

Jeg elsker dig, Dana.

Bare rolig, mor. Jeg er ikke bange.
Far gav mig en velsignelse.

6. Efter operationen havde Dana det godt. Hun var glad for, at far havde kunnet give hende en velsignelse, der hjalp hende til at få det bedre.

KLAR TIL VELSIGNELSER

Hilary M. Hendricks

Under en præstedømmevelsignelse viser vi vores tro ved at være ærbødige, ligesom når vi beder. Tegn en cirkel om de billeder, der viser gode ting, man kan gøre under en velsignelse.

TID TIL EN VELSIGNELSE

Hilary M. Hendricks

Der er mange slags præstedømmevelsignelser. Du modtog nok et navn og en velsignelse, da du var baby. Du kan spørge om en velsignelse, når du er syg, kommet til skade, er ked af det eller bange. Mange børn modtager en præstedømmevelsignelse, når de skal begynde på et nyt skoleår.

Kig på billederne. Hvorfor tror du, de her børn har modtaget en præstedømmevelsignelse?

Jeg vælger det rette ved at efterleve evangeliets principper.

»Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befaleet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befaling til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Ne 3:7).

Kirkens hjemmeside for handicappede er blevet udgivet på yderligere ni sprog

Melissa Merrill

Kirkenyt og begivenheder

Da lds.org/disability blev lanceret i 2007 på engelsk, samlede den oplysninger, der tidligere havde været spredt ud over håndbøger, hæfter og andre hjemmesider, og gjorde på et centralt sted hjælp og ideer mere tilgængelige.

Her i løbet af 2012 bliver disse ressourcer (der indeholder oplysninger om 10 forskellige kategorier af handicap og meget anden slags hjælp) tilgængelige på yderligere ni sprog: Fransk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, russisk, spansk og tysk.

Denne meget nye udgivelse kommer til at hjælpe familier som familien Varin i Paris i Frankrig. Raymond og Isabelle Varin havde en søn, Jérôme, da deres anden søn, Jérémy, blev født med Downs syndrom. Selvom Jérémys diagnose var et chok for hans forældre – de vidste på det tidspunkt meget lidt om Downs syndrom – har de fleste af familien Varins oplevelser med Jérémys handicap været positive. Bror Varin siger, at mange mennesker er meget

glade for Jérémy, og han gør opmærksom på, at især Kirkens medlemmer har været venlige mod ham og vist ham kærlighed og påskønnelse.

Han mener, at hjemmesiden hjælper med at fremme en sådan indstilling. »Det kan hjælpe kirkeledere og lærere til at forstå handicap, og hvordan man tilpasser sig og håndterer situationen,« siger han.

Men hjemmesiden er lige så vigtig for mennesker med handicap og deres familie, siger han – ikke så meget som en måde at

Kirkens hjemmeside for handicappede bliver i 2012 tilgængelig på 10 sprog: Engelsk, fransk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk (vist her), portugisisk, russisk, spansk og tysk.

oplyse på, men som en kilde til opmuntring.

»Denne hjemmeside er vigtig for familier, der har et medlem af familien med handicap på grund af dens støtte og tilbud,« siger han. »Man får andres erfaringer og vidnesbyrd, hvilket giver et mere positivt syn på fremtiden. Af alle disse årsager er det vigtigt, at disse oplysninger bliver tilgængelige på forskellige sprog.«

Ældste Keith R. Edwards fra De Halvfjerds, der vejleder Kirkens handicapafdeling, er enig.

»Medlemmer med handicap, deres familie og plejere vil indse, at vi alle arbejder sammen om ét formål – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket – og det formål

kræver, at vi er »ét hjerte og ét sind,« siger ældste Edwards (se Moses 1:39; 7:18). »Mennesker vil vide og forstå, hvor de kan få hjælp, og vil indse, at når Herrens kirke virker, som den skal, skal ingen kæmpe sine kampe alene.«

Fatima Alves fra Portugal, der lider af rygmarvsbrok, har oplevet, at hjemmesiden har hjulpet hende med at indse lige netop det: Hun er ikke alene.

»Det er vigtigt for mig, at Kirken har en hjemmeside, der hjælper mennesker med handicap, så vi kan føle os forenede som kirkemedlemmer. Det hjælper at vide, at Kirken viser omsorg og har et ønske om at hjælpe og støtte mennesker i særlige situationer,« siger hun.

Udgivelsen af hjemmesiden er en af Kirkens mange bestræbelser på at nå ud til alle medlemmer af Kirken, siger ældste Edwards.

»En del af vores »formaning« fra Herren er at formidle evangeliet for alle på en måde, så vedkommende kan forstå det og få fuldt udbytte af det,« siger ældste Edwards. »Vi er ivrige efter ikke at overse nogle af Herrens børn, hvor vi kan tilvejebringe meningsfulde muligheder i evangeliet.

Hjemmesiden vil ikke blot hjælpe personen, men er også tiltænkt at hjælpe ledere med at vide, hvordan de kan hjælpe, eller hvor de kan få hjælp til at tjene sammen med medlemmer, der har handicap,« fortsætter han.

Hjemmesiden skal selvfølgelig ikke erstatte den personlige kontakt mellem Kirkens medlemmer.

»I årenes løb har vi haft forskellige grader af succes i håndteringen af særlige behov i Kirken,« siger ældste Edwards. »Succesen har været stor, når enkeltpersoner har besluttet sig for at gøre en forskel. Nøglen til at hjælpe alle – om de er handicappede eller ej – er at elske dem og søge Åndens vejledning til at række ud og hjælpe.

Vi er alle blevet formanet til at elske vores næste som os selv (se Matt 19:19). Kirken tilvejebringer blot en vej til at hjælpe os til at forstå og opnå succes i vores ønske om at hjælpe i Herrens værk.« ■

Adskillige funktioner er blevet tilføjet til alle de sprog, som hjemmesiden er blevet udgivet på:

Disability List (liste over handicap): Denne del af hjemmesiden tilbyder specifikke oplysninger om handicap i 10 kategorier og kommer med ideer til, hvordan man hjælper en person med hvert handicap.

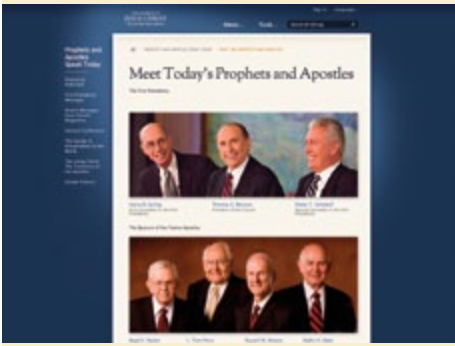
Families (familien): Denne del af hjemmesiden, der indeholder oplysninger, som er tilpasset familier med handicappede børn, kommer med forslag til, hvordan man styrker familien.

Questions and Answers (spørgsmål and svar): Her kan læserne finde svar på ofte stillede spørgsmål i fire kategorier: Hvordan, læren og retningslinjer, ressourcer og statistikker.

General Information (generelle oplysninger): Denne del giver en oversigt over hjemmesiden og fremhæver, at selvom mennesker sommetider reagerer negativt på handicap, kan det øge forståelse og accept, når man lærer om en anden persons situation.

Leaders and Teachers (ledere og lærere): Denne del af hjemmesiden minder ledere og lærere om det, de skal huske, når de arbejder med medlemmer med handicap.

Scriptures and Quotes (skriftsteder og citater): Denne samling af skriftsteder og profetiske udtalelser er tiltænkt som en kilde til opmuntring, trøst og håb for mennesker i svære situationer.

Prophets.LDS.org indeholder nye biografier for de levende apostle

Man begyndte at udgive nye biografier for medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum i februar på prophets.lds.org under afsnittet »Meet today's prophets and apostles« (Mød nutidens profeter og apostle). Biografierne for medlemmerne af Det Første Præsident-skab har været tilgængelige på hjemmesiden siden oktober 2011. Biografierne vil blive oversat til mange sprog i løbet af året, afhængig af ressourcerne. De fleste oplysninger har tidligere været udgivet i *Liahona* på forskellige sprog.

»At lære om deres barndom, årene som studerende, familielivet og karrieren før kaldelsen som apostle hjælper os til at se Herrens hånd i deres tilværelse og tjener som endnu et vidnesbyrd om, hvordan han kalder og styrker almindelige mænd og kvinder til at tjene i riget,« siger ældste Paul B. Pieper fra De Halvfjerds. Biografierne omfatter oplysninger og historier om hver enkelt leders tilværelse, men mest af alt viser de, hvordan Herren forberedte dem til at tjene. ■

Noter fra konferencen giver læserne højdepunkter fra konferencen

Et nyt og fast afsnit i tidsskrifterne *Liahona* og *Ensign* – **Noter fra konferencen** – hjælper læserne med at studere og anvende undervisning fra nylige konferencetaler, der er holdt af nutidens levende profeter og apostle.

Det begyndte i januar 2012 og afsnittet vil udkomme i otte tidsskrifter i løbet af året – med en notesbog for hver måned med undtagelse af maj, juni, november og december. Maj og november indeholder alle konferencetalerne.

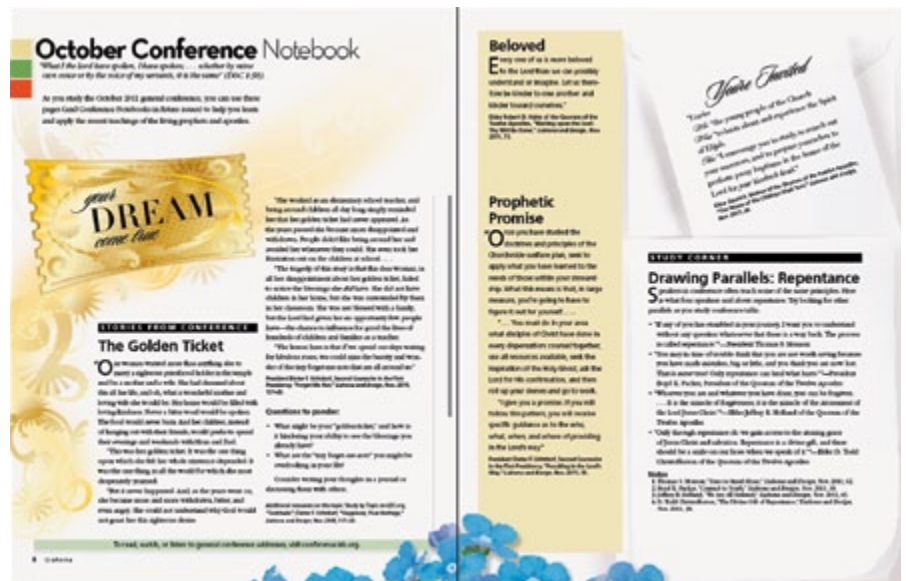
Udover at omfatte korte sammendrag, farverige illustrationer, tips til

studium og relevante skriftsteder indeholder **Noter fra konferencen** enkle aktiviteter. Den omfatter også historier fra medlemmer eller evangeliske spørgsmål besvaret ved hjælp af konferencetaler.

Selvom nogle funktioner i **Noter fra konferencen** er tiltænkt for at minde læserne om taler holdt ved nylige generalkonferencer, hjælper andre funktioner med at forberede læserne på kommende konferencer.

Hvert afsnit i **Noter fra konferencen** vil være en til fire sider langt og findes i afsnittet **Små og enkle ting** i *Liahona* og *Ensign*. ■

Det nye afsnit, *Noter fra konferencen*, i *Liahona* og *Ensign* hjælper læserne med at huske højdepunkter fra konferencen i månederne efter generalkonferencen.

Ældste Nelson mødes med de hellige i Centralamerika

Jose Peña

Korrespondent for *Liahona*

I januar, mens ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum var på en opgave for Det Første Præsidentskab, rejste han til Centralamerika for at undervise præstedømmeledere og instruere lokale medlemmer.

El Salvador

Lørdag den 14. januar mødtes ældste Nelson med præstedømmeledere fra hele El Salvador i en kirkebygning ved siden af templet i San Salvador. Han var sammen med ældste L Whitney Clayton fra De Halvfjerds' Præsidium, ældste Enrique R. Falabella fra De Halvfjerds, præsident for Det Centralamerikanske Område, ældste Carlos Rivas, områdehalvfjerdser, Walter Ray Petersen, tempelpræsident og David L. Glazier, missionspræsident for San Salvador-missionen i El Salvador.

Ældste Nelson instruerede lederne i at tjene og i vigtigheden af at være hyrder i Israel. Han fremhævede skriftstudium og at bruge Helligånden som en konstant vejleder. Han talte også om velsignelserne ved den nye SDH-udgave af Bibelen på spansk.

Næste dag var ældste Nelson sammen med sin hustru Wendy og ældste Rivas, og han præsiderede over San Salvador La Libertads Stavs konference i El Salvador.

Ældste Nelson nedbad i sin tale en apostolsk velsignelse over de medlemmer og ledere i El Salvador, der efterlever evangeliet og er trofaste mod deres pagter.

Nicaragua

Den 18. januar 2012 mødtes ældste Nelson dernæst med medlemmer i Nicaragua, og han var sammen med ældste Enrique R. Falabella og ældste James B. Martino, begge fra De Halvfjerds.

Han opfordrede medlemmerne til at øge deres hellighed og fortsat arbejde på deres slægtshistorie. »Jeg lover jer, at når I er klar, vil Herren gøre sin del, så I kan få et tempel,« sagde han.

Vi bør udvikle Frelserens egenskaber i os selv, sagde ældste Nelson, hvilket begynder med kærlighed.

»Vi kan lære at elske gennem tjeneste,« sagde han. »En anden egenskab er at være opmærksom på følgende ordinancer: Dåb og nadveren. De henviser til Frelserens korsfæstelse.«

Andre vaner, som ældste Nelson sagde, at medlemmerne bør udvikle, er at bede, som Frelseren bad, og opnå kundskab gennem skriftstudium. »Læs skrifterne for jeres børn, udvikl en kærlighed til skrifterne, og jeg forsikrer jer, at I kommer til at føle glæde, når I anvender det, I har lært, i jeres tilværelse,« sagde han.

Til sidst sagde ældste Nelson: »Udvikl udholdenhed, hold ud til enden. Jesus Kristus led mere end nogen anden og gav ikke op. Han stolede på sin Fader til det sidste. Husk dette, når I møder livets udfordringer.«

Afslutningsvis udtrykte ældste Nelson sin taknemlighed for tro, opofrelse samt tiende og offerydelse fra medlemmerne i Nicaragua, og han bar vidnesbyrd om forsoningen.

»Vor Herres opstandelse giver os forvisning og åbner døren til evigt liv gennem tro og omvendelse, hvis vi holder ud til enden,« sagde han.

For at finde mere om Kirkens ledere, deres undervisning og tjenestegerning kan man gå til news.lds.org og prophets.lds.org. ■

Under sit besøg hos medlemmer i El Salvador og Nicaragua roste ældste Russell M. Nelson dem, som efterlever evangeliet og er trofaste mod deres pagter.

Forbedret hjemmeside hjælper unge mænd med at udføre deres pligt mod Gud

Hjemmesiden Pligt mod Gud (DutytoGod.Lds.org) er blevet opdateret og er nu et interaktivt online redskab, der mere effektivt hjælper unge mænd med at oprette, følge med i og gemme deres fremgang i programmet Pligt mod Gud.

Diakoner, lærere og præster kan nu se hele hæftet *Udførelse af min pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere* online på 50 sprog, og når de logger ind med deres LDS Account, kan de oprette dagbogsindførsler til at nedskrive deres fremgang i programmet. Hele hæftet online indeholder alle aktiviteterne og link til skriftsteder og andre hjælpeklider.

Hjemmeside for unge udvider sit tilbud om gratis musik

Musikafsnittet på youth.Lds.org udvider sit tilbud om gratis musik, som man kan downloade, med sange fra mere nutidige kunstnere fra tidligere medier for EFY. Tiltaget begyndte i februar, og i alt 30 sange bliver tilføjet med en sang om ugen.

Hjemmesiden findes på engelsk, portugisisk og spansk, og man planlægger at få flere sange på portugisisk og spansk. På nuværende tidspunkt findes der én sang på hjemmesiden – »Strong and Courageous« med Jenny Phillips – på portugisisk og spansk. ■

FOTO: MICHELLE SÁ, INFORMATIONSTJENESTEN I MACAPÁ, AMAPÁ, DISTRIKT I BRASILIEN

50 frivillige fra Hjælpende Hænder arbejdede lørdag den 21. januar 2012 med at rengøre, fjerne ukrudt og genopfriske folkeskolen Maria Ivone de Menezes i Macapá i Brasilien.

Hjælpende Hænder genopfrisker en folkeskole i Macapá i Brasilien

Omkring 50 frivillige fra Hjælpende Hænder – deriblandt medlemmer af Kirken, deres venner og sidste dages hellige missionærer – mødtes lørdag den 21. januar 2012 for at hjælpe med at rengøre, fjerne ukrudt og på anden måde genopfriske Maria Ivone de Menezes, en folkeskole i Macapá i Brasilien.

Aktiviteten, der blev koordineret med skolebestyrelsen og organiseret af informationschefen i Macapá Amapá Distrikt i Brasilien, Kleber Sainz, tiltrak opmærksomhed og dækning fra adskillige lokale medier. Skolens inspektør, Adelia Danin, hjalp til i projektet. »Vi er lykkelige for det gavmilde bidrag, som Kirken gav os,« siger hun. »Vi vil altid bevare min-det om det.«

Ny tre-i-en-udgave udgivet på russisk

En ny tre-i-en-udgave af skrifterne med Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle i ét bind fås nu på russisk.

Det nye bind findes nu direkte på lokale distributionscentre, på store.lds.org, online på scriptures.Lds.org og på Gospel Librarys mobile applikation. Denne udgave bringer antallet af udgivne sprog af tre-i-eneren op på 44.

Gå til news.Lds.org for at læse flere og andre historier. ■

På det sprog, som vore mødre talte til os

Jeg påskønner Lia McClanahans artikel »Til alle tungemål og folk« fra oktober 2011-udgaven af *Liahona*. Det mindede mig om, hvilken særlig velsignelse det er at være i stand til at studere Guds ord på det samme sprog, som vore mødre talte til os. Denne artikel gav mig også en mulighed for at fortælle en af mine kære venner i Slovenien om evangeliet og min kærlighed til Mormons Bog. Tak!

Alan Embree, Italien

Styrke under mine prøvelser

Under mine prøvelser har jeg fundet styrke i de vidnesbyrd, oplevelser og budskab, som jeg finder i *Liahona*. Hver måned, når min mand og jeg får tidsskriftet, læser vi Det Første Præsidentskabs budskab til familieaften. Vi kommer med vore kommentarer og det, vi har lært. Jeg ved, at min himmelske Fader elsker mig. Han besvarer mine bønner. Jeg ved, at han lytter til mig.

Martita de Hernandez, El Salvador

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Faste styrker os åndeligt og timeligt«, s. 10: Læs artiklen og fortæl om de punkter, der er illustreret på den anden side. Påpeg, at faste handler om mere end at undvære mad – den bør ledsages af bøn, fasteoffer og at bære sit vidnesbyrd. Du kan eventuelt spørge familien, hvordan de er blevet velsignet gennem faste. Overvej også at fortælle beretningen i Det Gamle Testamente, som findes i Est 4.

»At følge tilskyndelser«, s. 20: Læs eller lav et sammendrag af »Otte formål med åbenbaring«. Læs derpå en historie ad gangen fra artiklen og drøft formålet med åbenbaring i den historie. Opfordr familien til denne uge at være opmærksomme på,

hvornår og hvordan de føler Ånden. Du kan eventuelt følge op på det ugen efter for at drøfte, hvad de har lært.

»Hvor vil mine valg føre mig hen?«, s. 56: Læs eller lav et sammendrag af historien og læs derefter præsident Boyd K. Packers citat. Mind familien om, at hvis de har begået fejl, kan de vælge at ændre sig.

»Lilleputternes lektie«, s. 68: Du kan eventuelt begynde med at synge »Vores familie kan være sammen for evigt« (*Salmer og sange*, nr. 194). Læs denne historie som familie. Hvorfor er det vigtigt for os at vise vores støtte til vores familie? Hvordan kan din familie blive bedre til at støtte hinanden? ■

Kærlighed og lys ved familieaften

Da jeg var nyomvendt og boede i Colombia, inviterede en ganske særlig familie fra menigheden mig hjem til familieaften. Det var første gang, jeg var med til familieaften, og den ånd af kærlighed og tro, som jeg oplevede der, overraskede mig.

Da alle var samlet, bad vi en bøn sammen og fortalte så, hvad vi havde lavet i den forgangne uge. Da vi var færdige med at tale sammen, havde vi en aktivitet.

Med slukket lys skrev vi bestemte sætninger ned på farvede papirhjerter. Da vi alle var færdige, tændte vi lyset og viste, hvad vi havde skrevet. Nogle havde ikke gjort det så godt, nogle havde gjort det forfærdeligt, og andre som mig skrev med store vanskeligheder. Jeg tror, at min skrift var den værste. Lektionen var selvfølgelig meget tydelig: Når vi ikke har evangeliets lys i vores tilværelse, bliver alt mørkt, fordrejet og svært.

Denne lektion berørte mig dybt. Og i årene siden den dag har jeg forsøgt at sikre mig, at mit liv følger en vej, der er fyldt med evangeliets lys, især med henblik på at jeg kan være et eksempel for mine børn. ■

Dina del Pilar Maestre, Californien, USA

TORDENRØST, STILLE RØST

Kristin Boyce

Jeg havde kun været på mission et par uger, da jeg blev vækket midt om natten af en rumlende lyd. Den begyndte langt væk og blev højere, jo tættere den kom. Inden længe begyndte hele vores hus at ryste. Snart efter holdt bulderet op, og den brølende lyd blev svagere. Heldigvis havde min kammerat advaret mig om, at jordskælv var almindeligt her. Eftersom alt virkede roligt, lagde jeg mig om på siden og faldt i søvn.

Flere uger efter den oplevelse, hørte jeg folk tale om et jordskælv tidligere på morgenen. Jeg undrede mig over, hvad der var galt med dem, siden jeg ikke havde hørt eller mærket noget. Forvirret, spurgte jeg omsider om, hvornår »jordskælvet« havde fundet sted. Da jeg fandt ud af, at jeg havde dyrket motion eller var i bad på omkring samme tidspunkt, kunne jeg ikke tro, at det virkelig var sket. Jeg blev vækket af mit første jordskælv, så hvis der havde været endnu et jordskælv, mens jeg havde været vågen, ville jeg da tydeligvis have bemærket det.

Men det var blot det første ud af mange formodede jordskælv. Jeg mærkede dem aldrig, så jeg overvejede, om folk var forvirrede over, hvordan et jordskælv burde føles.

Efter 8 måneder med det, jeg troede, var falske jordskælv, afbrød min søndagsskolelærer sin egen sætning ved at spørge: »Kan I mærke det? Der var et jordskælv.« Alle nikkede samtykkende – undtagen mig. Jeg forstod det ikke. Der var ingen rumlen eller buldren. Min stol rystede ikke. Væggene raslede ikke. Hvordan kunne der have været et jordskælv?

Så prøvede jeg at huske, hvad jeg havde følt, da læreren havde nævnt jordskælvet. Det var en meget let svimmelhed – som om jeg lige havde drejet rundt. Kunne den næsten umærkelige følelse være et jordskælv?

Takket være min lærer begyndte jeg at blive opmærksom på og vidste, at jordskælvene var

ægte. Jeg indså, at jeg ikke havde mærket dem, når jeg enten var i gang med at dyrke motion, var i bad eller sov, fordi de kun var en diskret rysten. Men gradvist blev jeg mere opmærksom på en lidt svimlende følelse eller en let svingen, som bevis på, at der fandt et jordskælv sted.

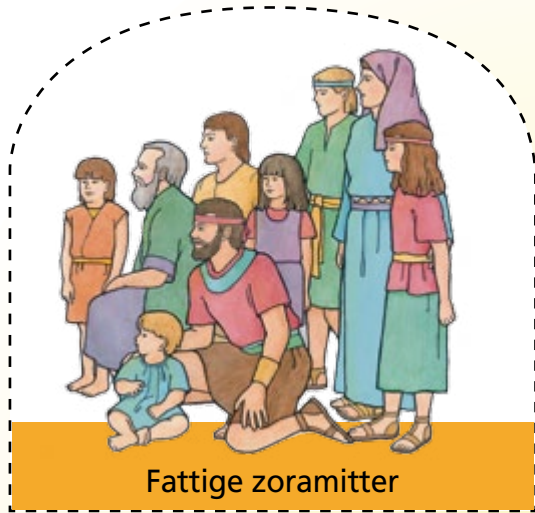
Senere på min mission fik jeg en ny missionær som kammerat. En dag, mens vi underviste, sagde kvinden: »Åh, et jordskælv,« og jeg var enig. Min kammerat så på os, som om vi var skøre. Men jeg påpegede lampens lette svin-

gen og forsikrede hende om, at hun også med tiden ville kunne mærke jordens svage bevægelse.

Jeg er taknemlig for, hvad jordskælv har lært mig om at genkende Ånden. Der er tider, hvor Ånden er unægtelig som en tordenrøst, der gennemborer vores sjæl. Ofte er Ånden en stille hvisken, en ny tanke, en indskydelse, en stille følelse af at skulle gøre eller sige noget (se Hel 5:30). Hvis vi kun bemærker de indtryk, der ryster sjælen, går vi glip af Åndens milde påvirkning. Nogle gange har vi måske behov for, at andre påpeger følelsen af Ånden for os, så vi kan rette opmærksomheden og finjustere vores opfattelsessevne. Når vi gør dette, åbner en ny verden med opmærksomhed og vidundere sig for os. ■

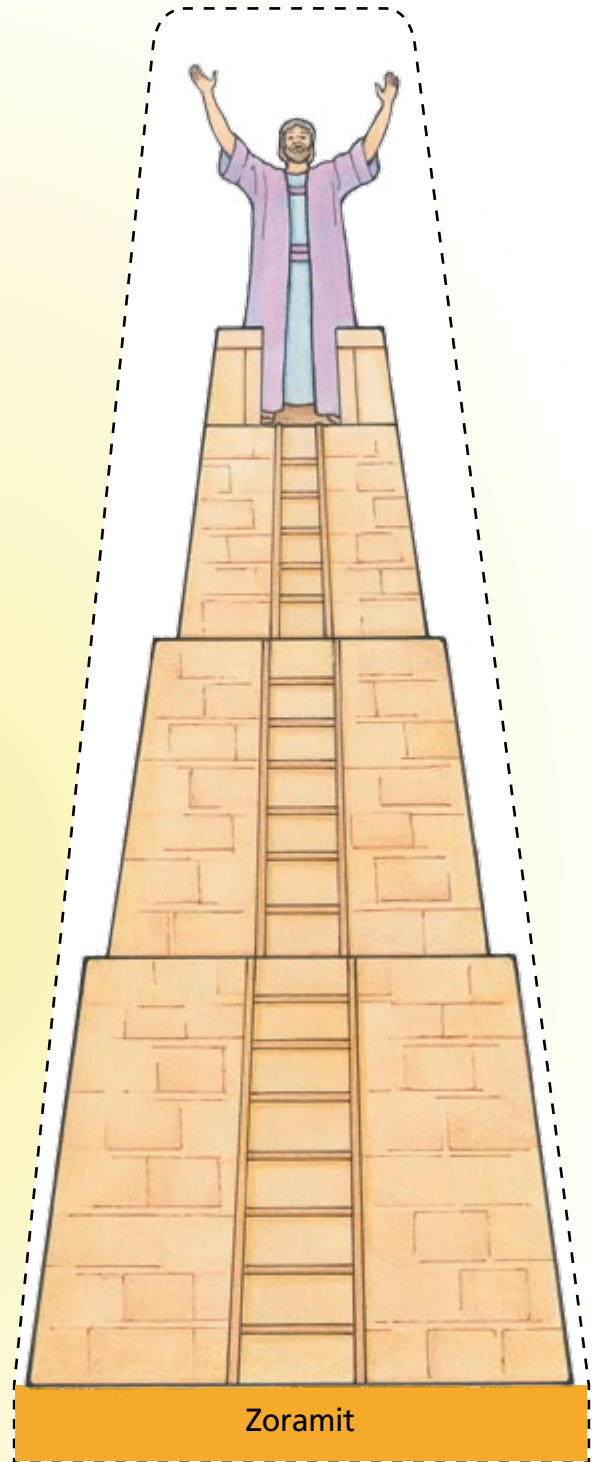
Hvordan kunne andre mærke jordskælv, når jeg ikke bemærkede dem? Svaret lærte mig mere end blot seismologi.

Fattige zoramitter

Alma og missionærene

Zoramit

Zoramitterne og Rameumptom

Alma 31-32; 35

I år indeholder mange numre af *Liahona* et sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på karton, tykt papir, små papirposer eller pinde. Gem hvert sæt i en kuvert eller pose sammen med det mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurerne hører til.

*»Myndighed i præstedømmet kommer ved ordination,« skriver præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »kraft i præstedømmet kommer ved trofast og lydlig efterlevelse ved at ære pagter. Den øges ved at udøve og bruge præstedømmet i retfærdighed.«
Se »Præstedømmets ære og orden«, s. 28.*